

บทนำ

มนุษย์เพศชายที่ชื่อ ปีเตอร์ กิม

แสงแฟลชวูบวาบชวนปวดหัวสว่างขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า กล้องถ่ายรูป และกล้องถ่ายวิดีโอนับสิบตัวต่างพุ่งเป้าไปที่ร่างของชายหนุ่มรูปงามที่กำลังยืนอยู่บนพรมแดง ชุดสูทหรูสีน้ำเงินเข้มที่สั่งตัดพิเศษจากอิตาลีที่เขาสวมราคาเฉียดล้าน ยิ้มที่เห็นพื้นขาวเป็นประกายนั้นยิ่งดึงดูดให้ใครต่อใครจ้องมองเขาไม่ละสายตา

นอกจากหน้าที่ดีกรีเทียบเท่าพระเอกแนวหน้าแล้วเขายังเป็นนักธุรกิจที่มากความสามารถ และเป็นผู้กุมอนาคตทางเศรษฐกิจของเอเชียเอาไว้ งานเลี้ยงของท่านประธานาธิบดีในวันนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลยด้วยซ้ำถ้าขาดเขาไป... บ๊อบบี้ คลากส์

“ทีมเอเตรียมพร้อม บอสกำลังจะเดินไปสุดพรมแดงแล้ว” ชายหนุ่มในชุดทักซิโดสีดำนินทเอย่ขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบแต่ทรงพลัง

ชายหนุ่มตาชั้นเดียวผู้มีสีหน้าไร้อารมณ์คนนี้แม้ว่าจะเดินตามหลังเจ้านายในฐานะบอดี้การ์ด แต่ก็เรียกความสนใจจากสื่อมวลชนได้มิใช่น้อย คงเป็นเพราะรูปร่างหน้าตาของเขาที่จัดได้ว่าไม่เป็นรองใคร แถมท่าทางจริงจังขณะทำงานนั้นก็ดูน้อยเสียที่ไหน

แม้ว่าสีหน้าจะนิ่งสนิท แต่สายตาของเขากลับสอดส่องไปรอบทิศตลอดเวลาเพื่อคอยระวังภัยให้แก่คนที่เขาเรียกว่า ‘บอส’

‘ทางนี้เคสียร์ครับ’ เสียงจากปลายทางตอบกลับมาจากหูกฟังสายสีดำที่เสียบติดอยู่ที่หูซ้ายของชายหนุ่ม

“อีกสิบวินาทีพร้อม”

ห้า

สี่

สาม

สอง

.

.

.

“พีจิ้นชะ...กรี๊ดดด!”

ฟุบ!

ไม่ทันที่จะได้พูดจบประโยค หญิงสาวที่เพิ่งมุดหัวเชือกเข้ามาก็ถูกจับทุ่มลงกับพื้นและถูกล็อกในท่าที่ไม่สวยงามนัก ทั้งหมดเกิดขึ้นในเวลาไม่ถึงเสี้ยววินาที โชคดีที่วันนี้เธอใส่ชุดราตรียาว ไม่อย่างนั้นอาจจะเห็นไปถึงไหนต่อไหน ปีนพกสีดาสินทจ่ออยู่ที่ศีรษะของเจ้าหล่อนและแน่นอนว่าเขาพร้อมที่จะลั่นไกได้ทุกเมื่อ

แสงแฟลชสาดรัวเมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันดังกล่าว ทีมบอดี้การ์ดที่รออยู่ปลายทางรีบกรูเข้ามาเพื่อปกป้องผู้เป็นนาย ปากกระบอกปืนนับสิบต่างชี้มาที่ร่างของคนทีนอนกองอยู่ที่พื้น เรียกได้ว่าถ้าพวกเขาพร้อมใจกันยิง ร่างของเธอคงพรวนยิ่งกว่าฟองน้ำไปแล้ว

“อ๊วย” เสียงโอดครวญดังขึ้นจากใต้ร่างของบอดี้การ์ดหนุ่ม คนตัวเล็กอยากจะดิ้นให้หลุดจากพันธนาการแต่ติดที่ว่ามีปืนจ่อหัวเธออยู่นี่สิ สิ่งที่เราทำได้จึงมีเพียงแค่การร้องเบาๆ เพื่อขอความช่วยเหลือเท่านั้น “พีจิ้นคะ ดาเอง”

เสียงหวานชวนบาดหูนั้นทำให้บอดี้การ์ดหนุ่มรู้สึกคุ้นเคยจนต้องก้มลงมอง ก่อนจะพบใบหน้าหวานที่มีสีหน้าหวาดกลัว นัยน์ตาลันระริกคู่หนึ่งมีน้ำตาคลอ

อยู่ เธอทำให้เขารู้สึกเหมือนกำลังรังแกเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง...แต่ต่อให้
เป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ถ้าคิดจะกระโจนใส่บอสแบบนี้...เขาก็ไม่เว้นเหมือนกัน

“พีท ปล่อยเธอ” ในที่สุดเสียงทุ้มนุ่มของผู้เป็นนายก็ดังขึ้น พร้อมกันนั้น
บอดีการ์ดทั้งหมดก็เก็บปืน ยืนตรงทำหน้านิ่ง ไม่เว้นแม้แต่คนที่เพิ่งก่อคดีร้าย
ของหญิงสาวไว้เมื่อครู่

“พีจิ้นขา ดาเจ็บมาก” น้ำตาที่ปรืออยู่ที่ขอบตาของเธอวันนี้ไม่ใช่มารยา
แต่อย่างใด เธอเจ็บจริง โดนทุ้มจริง ไม่ใช่ตัวแสดงแทน ปีนเย็นๆ ที่จ่อหัวเธอ
เมื่อครู่ก็ของจริง และคิดว่ากระสุนนั้นก็พร้อมใช้งานเสียด้วย

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่หญิงสาวต้องปะทะกับบอดีการ์ดของเธอ แต่ไม่มีครั้งไหน
เลยที่จะรุนแรงเท่าครั้งนี้ ตอนที่อยู่เมืองไทย อย่างมากพวกเขาก็แค่กันเธอออก
ไปตรวจอาวุธก่อนเท่านั้น ใครจะไปคิดว่าพอมายั้วหน้ “พีจิ้นขา” ของเธอจะมี
ลูกน้องเดินตามเป็นขบวน แถมมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยยังสูงลิ่วไม่
ต่างจากประธานาธิบดีแบบนี้

เกือบตายแล้วไหมล่ะ...

“วันหลังอย่าวิ่งเข้ามาแบบนี้สิ อันตรายนะ” บ๊อบบี้เอ่ยด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน ในใจก็นึกสงสารเธออยู่ไม่น้อย แต่งานวันนี้เป็นงานใหญ่ พื้นที่ลุ่มเสี่ยง
ล่อเป้าแบบนี้จะหละหลวมไม่ได้ ก็ในเมื่อเขาแทบจะถูกลอบยิงสัปดาห์วันสัปดาห์

“ขอโทษค่ะ ก็คิดว่าเดินพรมแดงมาก่อนพีจิ้นจะมา แต่ดาอยากเดินกับ
พีจิ้นนี่ค่ะ”

คนตัวเล็กทำหน้าสำนึกผิด วันนี้เธอไม่กล้ามีปากมีเสียงอะไรมากนัก ก็
เธอยังไม่อยากลื้มลงรสชาติของลูกตะกั่วสักเท่าไร

“จิ้นเข้างานกันนะครับ เดี๋ยวไหม” ร่างสูงถามด้วยความเป็นห่วง

“ไหวค่ะ”

นับว่าพีจิ้นของเธอตั้งใจดีที่ช่วยเธอไว้และยอมปล่อยให้เธอคงเข้าไป
ในงานเลี้ยง โดยที่ชายหนุ่มไม่ลื้มยกมือส่งสัญญาณให้แก่บอดีการ์ดคนสนิท
ของเธอเพื่อจัดการกับเรื่องที่เหลือ

“หมาซื้อจัดการเรื่องรูปถ่ายและปิดข่าวให้หมด” บอดีการ์ดหนุ่มที่ได้ชื่อว่
เป็นคนสนิทของผู้เป็นนาย รวมทั้งเป็นคนที่ยับหญิงสาวทุ้มลงกับพื้นสั่งการกับ

ลูกน้องของเขา

“ได้ครับ ว่าแต่คุณหนูคนนั้นเหมือนจะรู้จักกับบอส” หมาชื่อถาม เขา
รับงานจากหัวหน้าเท่านั้น ไม่เคยได้ติดต่อกับบอสโดยตรง และบรรดาบอดีการ์ด
ทั้งหลายก็ยังไม่มีการรู้จักหญิงสาวลึกลับคนนั้นด้วย

“อืม รู้จัก เธออยู่เมืองไทย” ชายหนุ่มตอบพร้อมกับจ้องมองด้านหลังของ
ผู้เป็นนายและหญิงสาวคนดังกล่าว ก่อนจะเอ่ยซ้ำ “ขึ้นบัญชีเธอไว้ด้วย”

“บัญชีรายชื่อเพื่อนของบอสใช่ไหมครับ”

“แบล็กลิสต์...”

ดัง!

ชายหนุ่มก้มลงมองโทรศัพท์ที่ตอนนี้นั้นหน้าจอกำลังโชว์ตัวอักษรสีดำขนาดใหญ่ ‘BOSS CALL’ เป็นรหัสไม่ลับที่เขาและเพื่อนอีกสองคนตั้งขึ้นเพื่อให้รู้ว่า
ถ้าเห็นสัญญาณนี้เมื่อไรก็ต้องไปรวมตัวกันที่ห้องทำงานของบอส ไม่ว่าจะอยู่ที่
ไหนและกำลังทำอะไรอยู่

เขาไม่ต้องใช้เวลาแม้แต่จะคิด การตอบสนองต่อข้อความที่เห็นของเขานั้น
เป็นไปอย่างอัตโนมัติ ราวกับปฏิกิริยารีเฟล็กซ์ของร่างกายซึ่งสั่งการด้วย
ไขสันหลังได้เลยโดยไม่ต้องผ่านการประมวลของสมอง

ทางเดินในคฤหาสน์หลังใหญ่นี้มีหน้าต่างกระจกโค้งบานใหญ่เรียงราย
อยู่ตลอดทาง เงาสะท้อนจากกระจกปรากฏให้เห็นภาพของชายหนุ่มรูปร่างสูง
ภายใต้เสื้อเชิ้ตสีขาวนั้นอัดแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อหน้าอกที่ได้มาจากการฝึกร่างกาย
อย่างหนักหน่วง ริมฝีปากสีแดงสดตัดกับผิวขาวละเอียดยิ่งทำให้ใบหน้าของเขาดู
เด็กกว่าวัยไปมาก

นอกจากบอสของเขาและเพื่อนร่วมงานอีกสองคน คงไม่มีใครรู้หรือทรา
กษาใต้ใบหน้าใสละมุนอ่อนโยนราวกับเด็กของเขาผ่านการฝึกอย่างหนักมา
ตั้งแต่ลิบขวบ เขาถูกบอสส่งไปเป็นทหารเพื่อเข้ารับการฝึกหลักสูตรรบพิเศษ
ตั้งแต่เสี่ยยังไม่แตกด้วยซ้ำ ไม่ว่าจะเป็นการรบแบบจู่โจม ลาดตระเวนสะเทิน
น้ำสะเทินบก จู่โจมนาวิกโยธิน หรือแม้แต่การจู่โจมใต้เท้า และยังมียิบย่อยอื่นๆ
อีก กว่าเขาจะได้กลับมาเรียนหนังสือแบบคนหนุ่มทั่วไปก็กินเวลาไปหลายปี แต่

ไม่ใช่เพราะบอสบังคับเขา ทั้งหมดนี้เป็นความต้องการของเขาเองล้วนๆ

ปีเตอร์ คิม ถ้าลองค้นหาประวัติเขาในอินเทอร์เน็ตอาจจะไม่พบอะไรมากนัก หรืออย่างมาก็อาจเจอแต่เป็นคนอื่นที่ชื่อเหมือนเขาเท่านั้น ภายนอกที่ดูสุ่มเรียบร้อยบางคนอาจจะเข้าใจว่าเขาเป็นแค่เลขาฯ ส่วนตัวของ บ๊อบบี้ คลากส์ เท่านั้น แต่คนที่รู้จริงๆ เท่านั้นถึงจะรู้ว่าจริงๆ แล้วนะ...เขาเป็นได้ทุกอย่าง

นอกจากจะเป็นทั้งเลขาฯ และบอดีการ์ดของบอสแล้ว อีกตำแหน่งที่เขาได้มาโดยสายเลือดก็คือการเป็นลูกพี่ลูกน้อง มารดาของเขาเป็นน้องสาวคนเดียวของคุณเอมมา คลากส์ มารดาของบอส จึงไม่แปลกเลยที่เขาจะสนิทสนมและใกล้ชิดกับบอสมากที่สุด

“มาแล้วครับบอส” ปีเตอร์เอ่ยขึ้นเมื่อเปิดประตูเข้าไปในห้องทำงานของผู้เป็นนาย

“เจอกับมาตริละ” ชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเก้าอี้หนังสีดำเอ่ยถามขึ้น

“อีกสามวินาทีครับ”

.

.

.

พี่!

“มาแล้วค่ะ!”

สามวินาที ไม่ขาดไม่เกิน ร่างบางในชุดรัดรูปสีดำก็เดินเข้ามาในห้องพร้อม กับชายหนุ่มร่างสูงอีกคนที่ตอนนี้สวมเสื้อลายพรางและหมวกโม่งสีดำ

“ต้นเดือนที่จะถึงนี้เราจะไปอยู่ไทยกันสักพัก” บ๊อบบี้เอ่ยขึ้นหลังจากที่ทุกคนมากันครบ

มาเฟียหนุ่มผู้มีธุรกิจมากมายหลายสาขาคณะนี้แทนที่จะปวดหัวกับการต้องบริหารคนเป็นหมื่นเป็นพันคน แต่เขากลับมีลูกน้องคนสนิทติดตัวแค่สามคนเท่านั้น นั่นคือเลขาฯ หน้าตายผู้มีความสามารถที่ปกปิดเป็นความลับอย่าง ปีเตอร์ คิม เลขาฯ สาวสุดเซ็กซี่ที่ใจไม่ตีเหมือนหน้าตาอย่าง เจนนี่ เจิน และ เลขาฯ หนุ่มอารมณ์ดีที่ยิ่งปั่นแหม่นยิ่งกว่าจับวางอย่าง มาตริ ชาญฤทธิ์

ส่วนลูกน้องคนอื่นๆ ทั้งสามคนนี้จะเป็นผู้ดูแลทั้งหมด โดยจะแบ่งเป็น

ทิมเอ ทิมบี และทิมซี ความวุ่นวายจึงไม่ค่อยจะตกถึงผู้เป็นนายอย่างบ๊อบบี้สักเท่าไร...แต่ถ้าเรื่องไหนที่มันถึงบอสเมื่อไหร่ละก็ เรื่องใหญ่แน่

“เกิดอะไรขึ้นคะบอส” เจนนี่ถามด้วยสีหน้าจริงจัง งานที่บอสสั่งกับออกปากเองแบบนี้มันต้องไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ดวงตาคมสุดเข้กซึ่งนั้นบ๊อบบี้บอกว่าเธอกำลังจินตนาการไปต่างๆ นานา...หรือว่าบอสวางแผนจะสุบประเทศไทย!

“ไม่ใช่อย่างที่คุณคิด เจนนี่” บ๊อบบี้เบรกความคิดฟุ้งซ่านของเจนนี่ เธออยู่กับเขามากี่ปี แค่อูตาก็รู้แล้วว่าเธอคิดไปไกลแค่ไหน

คนที่ถูกจับได้ว่าคิดอะไรไปไกลได้แต่หัวเราะเหะๆ แต่ก็ไม่วายส่งสายตาซ้อนไปให้เพื่อนข้างๆ ที่กำลังยืมเยาะเธออยู่

“เราจะไปตามหาสิ่งนี้”

บ๊อบบี้ขยับตัวจากพนักพิงมานั่งอกผายไหล่ผึ่งพร้อมกับโยนรูปภาพสีทึมๆ ลงบนโต๊ะ มันเป็นภาพของสร้อยเพชรเส้นหนึ่งที่ต้องใช้ความพยายามในการดูแลเล็กน้อยเนื่องจากความมืดและความจางของภาพซึ่งเป็นผลมาจากอายุของภาพที่น่าจะถ่ายไว้นานกว่ายี่สิบปี

“มันหายไปเมื่อยี่สิบสามปีก่อน และข้อมูลอย่างเดียวที่มีคือมันอยู่ที่ประเทศไทย”

นั่นคือคำบอกใบ้อย่างเดียวจากปากผู้เป็นนาย เลขาฯ ทั้งสามได้แต่มองภาพจางๆ นั้นพร้อมกับทำตาปริบๆ งานง่าย งานสบายที่แม้แต่ภาพของของที่จะหายังดูไม่ชัดด้วยซ้ำ แต่นั่นก็ไม่ใช่ปัญหาของพวกเขา หน้าที่ของพวกเขาคือทำตามคำสั่งบอสเท่านั้น ไม่สนเรื่องความยากง่ายนั้นหรอก

“ผมจะไปสืบดูครับว่ามีการขายเครื่องเพชรที่ไทยหรือเปล่า” มาตรรีบบอกแผนการเท่าที่สมองของเขาจะคิดได้ในขณะนั้น

“เจนนี่ ไปจัดการเรื่องที่มาเก่าให้เสร็จ แล้วค่อยตามไปไทย” บอสยกมือปรามเมื่อเห็นว่าเจนนี่กำลังจะเสนอแผนของเธอบ้าง

“ส่วนพีท คุณอยู่คุยกับผมก่อน” บอสส่งสายตาให้เจนนี่กับมาตรออกไปก่อน

เมื่อได้รับสารนั้นทั้งสองก็ไม่คิดจะถามอะไรต่อ เพียงแค่โค้งศีรษะเล็กน้อยก่อนจะเดินออกไปแต่โดยดี หลังจากเหลือกันเพียงสองคน สีหน้าของบอสก็เริ่ม

เปลี่ยนไปเล็กน้อย จากที่จริงจังเมื่อครูเริ่มพ่นลงและมีแววเห็นอกเห็นใจอยู่ในแววตา

“ผมรู้ว่าคุณไม่อยากไปที่นั่น”

“เปล่าครับ”

“พี่ตา ดวงตาไม่เคยโกหก...และคุณก็โกหกผมไม่ได้ด้วย” บ๊อบบี้เอ่ยออกมาอย่างรู้ทัน

“ครับ ไม่ค่อยอยากไปเท่าไร” เมื่อบอสรู้ทันขนาดนั้น เลขาฯ หนู่มก็จำต้องสารภาพออกมาอย่างช่วยไม่ได้

“หืม...”

“ครับ ไม่อยากไปมากๆ”

บอสรู้ทันเขาทุกครั้งไป แม้ว่าเขาจะโกหกเพียงเศษหนึ่งส่วนสิบของเรื่องนั้นบอสก็ยังคงเค้นความจริงออกมาจากเขาได้อยู่ดี

ใช่ เขาไม่อยากไปที่ประเทศนั้น ไม่อยากเจอใครบางคนที่นี่...

“แต่ผมจะไปครับบอส”

สำหรับพี่ตาแล้วเขาแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกันโดยสิ้นเชิง ไม่ใช่สิ เขาไม่มีเรื่องส่วนตัวด้วยซ้ำ เวลาทั้งยี่สิบสี่ชั่วโมงของเขายกให้นายเหนือหัวผู้นี้ไปเรียบร้อยแล้ว

“ผมมีเรื่องที่ต้องพึ่งคุณ” บ๊อบบี้เอ่ยพร้อมกับสบตาพี่ตา “เอกเวชรู๊ป”

“ครับบอส”

ชายหนุ่มรับคำอย่างไม่สงสัย นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาต้องไปจัดการเรื่องภายในบริษัทเทนบอส ด้านบัญชีก็ให้เจนนีกับมาตร ด้านมนุษย์ก็ให้ ปีเตอร์ คิม

“มีอีกเรื่อง”

“ครับ”

“คุณธำรงค์อยากให้เราช่วย”

พูดถึงธำรงค์ ประธานกรรมการบริหารเอกเวชรู๊ปหรือนอมินีของบอส ไซว่าเขาไม่รู้จักชายคนนั้นมาก่อน แต่ได้ยินชื่อครั้งนี้แล้วทำไมมันรู้สึกแปลกๆ ยังไม่ชอบกล แต่ชายหนุ่มก็เลือกที่จะนิ่งและฟังต่อ

“ผมบอกคุณก่อนเลยว่า จบเรื่องนี้ สัญญาว่าจะไม่พาคุณไปที่ประเทศไทย

อีก”

การที่บอสบอกผลประโยชน์มันยิ่งทำให้เขารู้สึกตึงใจขึ้นมาอีกหน่อย ปกติบอสไม่พูดอะไรแบบนี้แน่นอน มันต้องมีอะไร...

“เขายากให้เราช่วยฝึกงานให้คุณลดตาหน่อย ผাগคุณด้วยนะพีท”

ปีเตอร์ คิม ผู้ไม่เคยหวั่นเกรงอะไรแม้แต่เหนื่อยถึงกับสูญหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะพ่นลมหายใจออกมาแรงๆ ริมฝีปากสีแดงนั้นอำคังไว้เล็กน้อย บอสกำลังพูดถึงคุณลดตา คุณหนูเจ้าปัญหาที่มีรายชื่ออยู่ในบัญชีดำของเขานั่นเอง

ตอนนี้เขามีสองอย่างที่อยากจะปฏิเสธแค่ไหนแต่ก็ต้องตอบตกลง นั่นคือประเทศที่ไม่อยากไปกับ...คนที่ไม่อยากเจอ

ยามบ่ายวันหยุดของช่วงปลายฤดูหนาวแบบนี้อากาศไม่ร้อนมากนัก ผู้คนส่วนมากอาจจะไปพักผ่อน เดินเล่น หรือเที่ยวต่างประเทศ แต่สำหรับปีเตอร์ คิม สิ่งที่เขาติดนิสัยทำเป็นประจำทุกวันคือตรวจเช็คตารางงานของบอสต้นเดือนหน้าเขาต้องย้ายไปอยู่ที่ประเทศไทยชั่วคราว ตารางนัดของบอสก็ยังมีคนติดต่อเข้ามาเรื่อยๆ

เป็นเวลาหลายปีแล้วที่บอสไม่จับโทรศัพท์ หน้าที่ของปีเตอร์คือรับโทรศัพท์ทุกสายแทนเจ้านาย ไม่ว่าจะเป็นนักธุรกิจ นักการเมือง มาเฟีย รวมทั้งพวกสาวๆ ของบอสที่โหด มาไม่ว่างไม่ว้น บอสของเขาไม่เคยต้องออกปากปฏิเสธใครด้วยตนเอง...เพราะนั่นเป็นหน้าที่ของเขา

การรับสายนั้นปีเตอร์จะเป็นคนเลือกว่าใครควรที่จะได้คุยกับบอสของเขาโดยตรง ใครควรที่จะได้แค่ฝากข้อความไว้ หรือใครที่เขาควรจะต้องตัดสายไปเสีย

นอกจากนี้หากว่าใครต้องการเข้าพบ หรือนัดหมายเจรจาธุรกิจ หรือแม้แต่จะชวนกินข้าว ก็ต้องขออนัดผ่านเขาทั้งหมด บางครั้งปีเตอร์ก็แอบบ่นในใจ

...ก็บอสเป็นซะแบบนี้ถึงไม่มีเมียสักที

ครืด...ครืด...

บบบอสยังไม่ทันเสร็จโทรศัพท์ก็สั่นขึ้นราวกับจะเตือนเขาว่าอย่าแอบนิินหาเจ้านายอีก หน้าจอโทรศัพท์โชว์หมายเลขแปลกตาที่ไม่น่าจะเป็นเบอร์ในไ้ตหัวน หมายเลขแบบนี้ น่าจะซื้อซิมมาจากต่างประเทศแล้วเปิดโรมมิ่งมากกว่า

จะว่าไปเบอร์นี่ก็โธ. เข้ามาเกือบจะสิบสายแล้ว แต่ก่อนหน้านี้เขาเลือกที่จะกดตัดสาย เพราะปกติเบอร์ที่จะโธ. เข้ามาได้มันต้องติดต่อกับเขาไว้ล่วงหน้า หรือถ้าเป็นเลขฯ ของพวกนักธุรกิจหรือนักการเมืองเขาก็มักจะบันทึกไว้ในเครื่องหมดแล้ว สายตาคมกริบจ้องมองโทรศัพท์ที่กำลังสั่นนั้นด้วยความไม่แน่ใจ

ถ้าตั้งใจโธ. มาขนาดนี้ละก็บางทีคู่สายอาจจะมึนระที่ ต้องการติดต่อบอสจริงๆ ก็ได้

“สวัสดีครับ” ปีเตอร์เลือกที่จะรับสายเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล เนื่องจากคนที่ติดต่อกับบอสนั้นมีอยู่ทุกทวีปทั่วโลก

“ฉันต้องการคุยกับพี่จิ้น” ภาษาไทยดั่งขึ้นจากปลายสาย แม้จะฟังดูนุ่มนวล ไม่กระด้างแต่ก็มีกลิ่นอายความเย่อหยิ่งปะปนอยู่ ไม่ต้องเห็นภาพก็นึกออกว่าตอนนี้คนพูดเชิดหน้าสูงแค่ไหน

เธอรู้ว่าเขาพูดไทยได้และคนที่จะเรียกบอสว่า “พี่จิ้น” ก็มีอยู่คนเดียวบนโลก...แบล็กลิสต์ของเขานั่นเอง

ลลดา โกมลกุลป์ สาวไทยใจไม่งามที่คอยตามติดบอสของเขามาเป็นสิบๆ ปี พ่อของเธอหรือคุณอัคร์เป็นหุ้นส่วนธุรกิจคนสำคัญของบอส ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเป็นนอนมึนให้บอสในไทย หรือการร่วมลงทุนกับบอสในต่างประเทศ เธอเป็นลูกคุณหนู ชชาติตระกูลดี หน้าตาก็ดี เสียอย่างเดียว...นิสัย

อย่างที่บอกว่าหน้าที่ของเขาคือคัดกรองคนให้บอส รวมทั้งผู้หญิงที่จะเข้าหาบอสด้วย แน่นนอนว่าลลดาถูกกีดกันเป็นประจำ แต่เธอก็ไม่เคยจะเซ็ดหลาบเสียที ผู้หญิงคนนี้เอาแต่ใจเป็นที่หนึ่ง ชอบโอ้อวด แถมยังเหยียบขี่ไก่ไม่ปล่อย ทำอะไรไม่เป็นขึ้นเป็นอัน เธอไม่มีคุณสมบัติจะมาเป็นบอสหญิงของเขาเลยแม้แต่ชนิด ถ้าไม่ติดว่าบอสเอ็นดูเธอเหมือนน้องสาว รับรองว่าคนอย่าง ปีเตอร์ คิม ไม่ปล่อยให้เธอมาเพ่นพ่านใกล้สายตาบอสแบบนี้แน่

“ขออนุญาตวางสายนะครับ” ปีเตอร์บอกอย่างสุภาพ แต่สายตาของผู้พูดตอนนี้กลับเย็นชาเสียยิ่งกว่าไนโตรเจนเหลวที่มีอุณหภูมิติดลบเกือบสองร้อยองศาเซลเซียส

“อะไรกัน เดียวสิ นี่ฉันก็ติดต่อพี่จิ้นด้วยวิธีที่ถูกต้องแล้วนะ ทำไมฉันถึงคุยกับพี่จิ้นไม่ได้” เสียงแหลมสูงไต่กลับมาทันใด ฟังดูก็รู้ว่าเธอกำลังไม่พอใจเป็น

อย่างมาก

“ตอนนี้เป็นเวลาพักผ่อนของบอสครับ ไม่สะดวกคุย หากมีธุระกรุณานัดล่วงหน้าครับ” ชายหนุ่มกล่าวอีกครั้ง เขาไม่ได้โกหกเธอแม้แต่บ่อย ช่วงเวลานี้เป็นเวลาที่ยบอสเว้นว่างไว้ให้แก่แขกคนสำคัญเท่านั้น และถ้าไม่มีแขก บอสก็จะอ่านหนังสืออยู่ในห้อง นั่นแหละคือการพักผ่อน

“แต่ว่าฉัน...”

“จะนัดหรือจะวางล่ะครับ”

“โอเคๆ นัดกันดี” เสียงหวานตอบกลับมาอย่างไม่เต็มใจนัก “ได้ยินคุณพ่อบอกว่าพี่จิ้นจะมาไทยเดือนหน้า ฉันอยากจะนัดทานอาหารเย็นกับพี่จิ้นค่ะ”

“ขอปฏิเสธครับ”

“ขอเหตุผลค่ะ ฉันทำตามขั้นตอนถูกต้องทุกอย่าง แล้วทำไมฉันถึงนัดเจอพี่จิ้นไม่ได้ อธิบายมาดีๆ นะคะ ไม่อย่างนั้นฉันจะฟ้องคุณพ่อ”

เลขาฯ หนุ่มฟังแล้วก็เริ่มจะขมวดคิ้วน้อยๆ เขาไม่น่าหลุดปากไปเลยว่าให้เธอนัดล่วงหน้า แต่การที่เธอเอาพ่อของเธอมาขู่มีหรือเขาจะกลัว แต่ไหนแต่ไร บอสก็ให้สิทธิ์ขาดเขาในการตัดสินใจอยู่แล้ว เรื่องเหตุผลนั้นเขาก็ไม่จำเป็นต้องอธิบายกับใคร จะให้เขาบอกเหตุผลกับเธอจริงๆ เลย...เธอจะซื่อๆ ใหม่นะ

“คุณพ่อคุณน่าจะช่วยอะไรไม่ได้ครับ”

“อื้อย ยุ่งยากจริง” เสียงโวยวายจากปลายสายดังขึ้นอีกครั้ง ตอนนี้สาวเจ้ากำลังหัวเสียสุดๆ แต่ปีเตอร์ก็ยังไม่แสดงอารมณ์อะไรตอบโต้กลับไปอยู่ดี

“ถ้าไม่มีอะไรแล้ว ขออนุญาตวางสายนะคะ”

ลลตาเงิบไปครู่หนึ่งราวกับว่าเธอกำลังคิดอะไรอยู่ และเธอก็ยังไม่ยอมวางสาย ครั้งนี้ถือว่าปีเตอร์ใจดีที่ไม่กดตัดสายเธอ เขายังให้โอกาสเธอเสนออะไรที่มีสาระมากกว่าการนัดกินข้าวกับบอสอยู่ และในที่สุดเสียงไลน์ก็เอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง

“ถ้าคุณไม่ให้ฉันลงนัดกับพี่จิ้น วันนี้ฉันจะไปหาคุณ ตามคุณ และจะไม่ไปไหนจนกว่าคุณจะตกลง คุณรู้ใช่ไหมคะว่าฉันทำได้” น้ำเสียงที่เคยโวยวาย ตอนนี้เปลี่ยนเป็นคำขู่ที่แสนเยียบเย็น

ขู่อะไรไม่ขู่ ขู่ว่าจะมาตามติดเขา แค่นี้ภภาพว่าเธอจะเกาะแข้งเกาะขาเขา

แบบที่เกาะบอส บอดี้การ์ดหนุ่มก็เริ่มจะเหงื่อตก ถ้าเธอมาจริงนั่นต้องเป็นเรื่องที่วุ่นวายที่สุดในชีวิต แกมจะยิงทิ้งก็ทำไม่ได้ ถ้าให้เลือกระหว่างปล่อยให้บอสรับมือเธอกับให้เธอมาเกาะติดตัวเอง เลขาฯ ผู้ซื่อสัตย์คนนี้ก็คงต้องบอกว่า...

ขอโทษนะบอส

“เวลานัดของคุณคือหกโมงเย็นวันอังคารหน้า ส่วนร้านให้คุณเลือกได้เลยครับ”

“ฮึๆ ขอบคุณนะคะคุณพีท”

“สวัสดีครับ”

“เดี๋ยวลีคะ ฉันลืมนบอกว่าฉันฝากอาหารที่ฉันทำเองกับมือไปให้พี่จิ้น อย่าลืมเอาให้เขา นะคะ” เสียงลลดาถึงกับเปลี่ยนเป็นคนละคน น้ำเสียงเรงร่าปนเยาะเย้ยนั้นทำเอาคนฟังจึกไว้กระดูก ดวงตาของเขาวาวโรจน์ขึ้นมาทันใด

ตุ้ตตุต

ปีเตอร์กดตัดสายทันทีและรีบวิ่งไปที่ห้องทำงานของเจ้านาย ชายหนุ่มยืนหอบแฮกอยู่ที่หน้าประตูไม่นานก่อนจะเปิดประตูเข้าไปพร้อมกับทำหน้าที่ดูปกติที่สุด แต่ภาพที่เห็นทำเอาเขาตาเบิกกว้าง เกือบอาการไม่อยู่ ก่อนจะเข้าไปประชิดตัวบอส

“บอส!”

ภาพที่บอสกำลังรับกล่องข้าวจากซิงชิงสาวใช้ประจำบ้าน ข้าวปั้นหน้าไข่หวานหน้าตาประหลาดนั้นทำให้เขาขนลุก แม้แต่บ๊อบบี้เองก็ไม่ต่างกัน เขากำลังหัวน้ใจกับของขวัญที่ได้รับอยู่ไม่น้อย เขาไม่เคยเจอไข่หวานที่ดูน่ากลัวแบบนี้มาก่อน

“พีท...”

“ครับบอส”

“ของขวัญจากน้องดา เดี๋ยวละเสียใจ แต่...ชิมให้ที”

ปีเตอร์หันไปมองเจ้านายของเขาช้าๆ ด้วยสีหน้าที่อ่านไม่ออก นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาต้องตรวจคัดกรองอาหารให้บอส แต่ไม่มีครั้งไหนที่เขาจะรู้สึกสยดสยองขนาดนี้ เขารู้แหละว่าเธอคงไม่ใส่ยาพิษหรือว่าโลหะหนักรบปมาในอาหารหรอก แต่รสชาติละ

มือขารนั้นลั่นน้อยๆ ขณะบรรจงหยิบวัตถุประหลาดสีเหลืองขึ้นมากัดคำเล็กๆ บ๊อบบี้จ้องมองเลขาฯ หนุ่มอย่างลึนระทึก สีหน้าของปีเตอร์ไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย หน้าเขายังคงนิ่งไร้อารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น เขาวางข้าวปั้นลงในกล่องที่เดิมก่อนจะเอ่ยออกมาเรียบๆ ว่า...

“ชิงชิง นี่มันยาพิษ...เอาไปทิ้ง”

๑

มนุษย์เพศหญิงที่ซื่อลลา

ท่ามกลางบรรยากาศวุ่นวายของคนเมือง ช่วงเวลาใกล้เที่ยงแบบนี้เป็นเวลาที่คุณทำงานกำลังคร่ำเคร่งปิดงานเพื่อให้ทันช่วงเวลาพัก นักเรียนก็กำลังเรียนหนังสือชั่วโมงสุดท้ายด้วยอาการท้องก๊วตาลาย ไม่ใช่แค่นักเรียน ครูก็ด้วย แต่ในขณะที่ทุกคนกำลังรอคอยเวลาพัก...ใครบางคนกลับเพ่งลืมตา

ณ คาเฟ่หน้าโรงเรียนใจกลางกรุง บรรดาสาวใช้กำลังวุ่นวายกับการเตรียมตัวเพื่อรอรับการตื่นของคุณหนูคนเดียวที่บ้าน เวลาสิบเอ็ดโมงเป็นเวลาที่เธอมักจะตื่น ยกเว้นมีนัดพิเศษ เธอถึงจะตื่นเช้าขึ้นมาหน่อย...

เข้าสู่ดึกประมาณแปดโมงเช้า

บ้านโกลนกลับเป็นตระกูลเก่าแก่ที่เคยเกือบจะล่มสลายมาแล้วหลายครั้ง ครั้งที่หนักที่สุดก็เห็นจะเป็นเมื่อสิบกว่าปีก่อน ผู้นำของบ้านอ่อนแอ ธุรกิจของครอบครัวกำลังจะล้มละลาย โชคดีที่ตอนนั้นคุณธำรงค์ทายาทคนโตของตระกูลปรับปรุงและพัฒนาตัวเองจนธุรกิจกลับมาดำเนินต่อไปได้อีกครั้ง และรุ่งเรืองมาจนถึงปัจจุบัน

“วันนี้คุณหนูมีนัดทานอาหารกับเพื่อนตอนบ่าย แล้วก็มีนัดกับคุณคลากส์ตอนเย็น เพราะฉะนั้นเธออาจจะไม่มีเวลาเข้ามาเปลี่ยนชุด เอาเป็นชุดเดรส

เกาะอกสี่ขาแน่นเลยแล้วกัน”

ปัทมา หรือ ‘พี่ขาว’ สาวใหญ่วัยสี่สิบสองผู้ซึ่งเป็นพี่เลี้ยงคนสนิทที่เลี้ยงคุณหนูมาตั้งแต่เล็ก เธอรู้จักคุณหนูของเธอทุกอย่าง รู้ว่าชอบอะไร ไม่ชอบอะไร แม้แต่เสื้อผ้าเธอก็รู้ว่าคุณหนูจะใส่ชุดไหน แต่ขึ้นชื่อว่าคุณหนูตา ไข่ว่าเธอจะตาใจได้หมดไปเสียทุกอย่าง ก็คุณหนูของเธอเล่นเปลี่ยนอารมณ์ได้ตลอดเวลา วันนี้ชอบ พรุ่งนี้ไม่ชอบ สุดท้ายก็ต้องมานั่งเลี้ยงทายว่าคุณหนูวันนี้จะเป็นเวอร์ชันพระหรือเวอร์ชันมาร

“คะคุณขาว” สาวใช้ตอบกลับมา

“รองเท้าเอามาวางไว้สัปดาห์ละเดี๋ยวก่อนหนูเลือกเอง” ปัทมาเอ่ยอีกครั้งพร้อมกับชี้ไปที่รองเท้าที่คุณหนูน่าจะเลือกสวม “เอ๊ะ อย่าวางเสื้อแบบนี้ มันจะยับ หนูไม่ชอบ”

“คุณหนูเอาใจยากจริง” ธิดาผู้เป็นสาวใช้บ่นอุบอิบ เธอเพิ่งย้ายมาทำงานที่บ้านนี้ได้ไม่นานนักก็ต้องมาเจอกับความอึดของคณหนูเข้าแล้ว โชคดีนะที่เธอยังไม่เจอคุณหนูวินเหวี่ยงแบบที่คนเขาเล่าลือมา

“บ่นเจ้านาย ระวังเหอะ” ปัทมาหันไปชมวดคิ้ว ดีหน้าดูใส่เด็กสาวที่แอบนิทานเจ้านาย สำหรับเธอแล้วใครจะรู้ว่าคณหนูยังงี้ก็ช่าง แต่สำหรับเธอ คณหนูยังคงเป็นเด็กน้อยที่น่ารักเหมือนวันวานที่เธอเคยเลี้ยงมา

“กรี๊ดดด!”

เสียงหวีดร้องของใครบางคนดังขึ้นมาจากทางห้องน้ำ ปัทมาและบรรดาสาวใช้ต่างเบิกตากว้างอย่างตื่นตระหนก จะเป็นเสียงของใครได้ถ้าไม่ใช่คณหนูของพวกเธอ...เกิดอะไรขึ้นกับคณหนู

“กรี๊ดดด! พี่ขาว!”

เสียงกรี๊ดร้องดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ทุกคนในห้องแต่งตัวต่างรีบวิ่งไปที่ห้องน้ำเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับเจ้าของเสียงร้องเมื่อครู่

ภาพที่เห็นคือร่างของหญิงสาวผิวขาวเนียนละเอียดถูกห่อหุ้มด้วยผ้าเช็ดตัวสีขาวที่แทบจะกลืนไปกับผิว ตามร่างกายมีหยดน้ำเกาะอยู่ สภาพน่าจะเพิ่งอาบน้ำเสร็จ ริมฝีปากสีชมพูกลับบวมทั้งแก้มแดงแปล่งปลั่งของเธอนั้นเป็นของขวัญที่ธรรมชาติให้มา ‘สโนว์ไวต์’ เป็นฉายาที่หลายคนตั้งให้เธอมาตั้งแต่เด็ก

หลายคนที่รู้จักเธอต่างก็คิดว่าพระเจ้าสรรคสร้างสิ่งมีชีวิตที่สวยงามถึงเพียงนี้ขึ้นมาได้ แต่เหตุใดจึงไม่ใส่ใจสิ่งที่มาให้เธอด้วย

“พี่สาวบอกตามาคะ ใครเป็นคนเตรียมโทนเนอร์ตัวนี้” เสียงแหลมสูง ตวาดลั่นเมื่อเห็นว่ามีคนวิ่งเข้ามาหาเธอตามเสียงร้อง

“อะ...โทนเนอร์?” ปัทมาทวนคำพูดของเจ้านายอีกครั้ง ในหัวก็กึกก้องไป ถึงเหตุการณ์เมื่อคืนนี้ที่เธอส่งสาวใช้เข้ามาจัดการเรื่องเครื่องสำอางของเจ้านายน้อยของเธอ ก่อนที่ภาพความทรงจำจะค่อยๆ ฉายชัดขึ้นมา จำได้ว่าเธอให้वानให้ริตาเป็นคนจัดการเรื่องนี้

“ดูสิคะ แสบหน้าไปหมดแล้ว ใครบอกให้เอาโทนเนอร์ที่ผสมแอลกอฮอล์มาให้ตาใช้” ดวงตากลมจ้องมองไปที่บรรดาสาวใช้ด้วยสายตาเกรี้ยวกราดและคาดโทษ “ยอมรับมาเดี๋ยวนี้ อย่าให้ตาสืบรู้เองนะคะ”

ผิวบางใสของเธอไม่ถูกกับเครื่องสำอางที่ผสมแอลกอฮอล์ทุกชนิด แล้วใครกันที่กล้าดีทำกับเธอในวันที่มีนัดเจอกับ ‘พี่จิ้น’ แบบนี้ เธอต้องพาใบหน้าสวยๆ ของเธอไปพบเขา ไม่ใช่ใบหน้าที่เต็มไปด้วยผดผื่น

ปัทมาเหลือบตามองไปที่ริตาก็พบว่าเจ้าตัวกำลังยืนสั่นเป็นเจ้าเข้าอยู่เล็กน้อยๆ กำลังจะยกขึ้นเพื่อสารภาพบาป เธอหลับตาลงอีกครั้ง ไม่อยากจะได้คิดถึงสภาพของคนที่ทำพลาดในวันนี้เอาเสียเลย

“ดิฉันเองคะคุณหนู” เสียงสั่นเครือของริตามาพร้อมกับน้ำตาที่ปริ่มอยู่ทั้งสองข้าง เธอเพ่งคิดอยู่หยกๆ ว่ายังไม่เคยเห็นคุณหนูวิน ตอนนั้นนอกจากจะเห็นแล้ว...ยังโดนกับตัวด้วย

ดวงตามาตร้ายจ้องมองไปยังคนที่เพิ่งสารภาพผิดทันที ลลดาโกรธจนแทบอยากจะฉีกคนตรงหน้าเป็นชิ้นๆ ถ้าไม่คิดว่าแม่เธอสอนตอนเด็กๆ ว่าไม่ให้ฆ่าสัตว์ละก็ สาวใช้คนนี้ก็กลายเป็นผงแน่ๆ

“เธอเองใช้มัย” เอ่ยเสียงกระด้างต่อ พร้อมกับยื่นใบหน้าที่ขาวนวลเข้าไปใกล้ผู้โชคร้ายของวันนี้ “ดูซะให้เต็มตา รอยแดงที่เธอทำฉันไว้นะ”

“คุณหนู มานีค่ะ ไหนพี่สาวขอดูหน่อย” ปัทมาเห็นท่าไม่ดี ด้วยความสงสารสาวใช้มือใหม่เธอจึงรีบคว้าเอาตัวคุณหนูสุดที่รักมากอดไว้พร้อมกับใช้มือเซยกางให้หันหน้าไปมาซ้ายขวาเพื่อดูผิวที่แสบ

“ไหนดูซิ พี่ขาวว่ามันแดงนิดเดียว เริ่มจางแล้วนะคะ”

สัมผัสอ่อนโยนและเสียงนุ่มๆ ของพี่เลี้ยงคนสนิททำให้อุณหภูมิตั้งใจของหญิงสาวลดลงมาเล็กน้อย แต่ก็ยังไม่วายส่งสายตาพิศมัยไปให้สาวใช้ผู้โชคร้ายคนเดิม

“ແປໄປທົດແລ້ວຕະຟ້າວາ”

“ไม่เป็นไรนะคะ คุณหนูของพี่ขาวสวยที่สุดเลย คุณคลากัสต์ต้องอยากพบคุณหนูมากแน่ๆ รีบแต่งตัวดีกว่านะคะ พี่ขาวเลือกชุดสวยไว้ให้แล้ว”

คำปลอบประโลมของพี่เลี้ยงดูเหมือนจะช่วยดูดซับความโกรธของคุณหนูดาไปได้เกินครึ่ง แต่กระนั้นเธอก็ยังอดไม่ได้ที่จะคาดโทษคนที่ทำผิดพลาดครั้งใหญ่

“ถ้าเธอพลาดอีกครั้งหน้า...ฉันจะไล่เธอออก!”

ไม่ใช่แค่อิสร่าที่กำลังอยู่ในอาการหวาดกลัว แต่สาวใช้ชุดใหม่อีกสามชีวิต ไม่นับรวมปัทมาต่างก็ตัวสั่น ไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมาสตาบกับผู้เป็นนาย คุณหนูเธอพูดจริงทำจริงเสียด้วยสิ ไม่งั้นพวกเธอก็คงไม่ได้มายืนตรงนี้

คิดดูสิว่า ตำแหน่งแม่บ้านที่ดูแลเฉพาะคุณหนูลุลดาเปิดรับสมัครทีละสี่ห้าคน เงินเดือนก็สูงลิ่วยิ่งกว่าพนักงานบริษัทบางบริษัท แต่ทำไมถึงมีตำแหน่งว่างอยู่บ่อยๆ

ก็มีอยู่สองกรณี ไมโครนั้ลออก...ก็ทนไม่ไหวต้องลาออกไปเอง

ธิดาถึงกับมีอาการน้ำตาตกในเล็กน้อย เธอยังต้องการเงินเดือนอัตรานี้อยู่ต่อไปนี้เธอไม่คิดจะหือกับคุณหนูอีกแล้ว...

“เดี๋ยวคุณหนูแต่งตัวดีกว่านะคะ เพื่อนรักของคุณหนูป่านี่รอแยะแล้ว” ปัทมารีบเปลี่ยนเรื่องทันทีเมื่อเห็นว่าคุณหนูกำลังจะอารมณ์ขึ้นอีกครั้ง เธอรู้ดีว่า คุณหนูของเธอถึงจะโกรธง่ายแค่ไหน...แต่ก็ลืมง่ายเช่นกัน

“ไอ้ะ จริงด้วยคะ พี่ขาวคะ เดี่ยวช่วยแพ็กน้ำหอมที่ตาซื้อมาจากไต้หวันให้สามชวดนะคะ ดาจะเอาไปให้เพื่อน”

สี่หน้าโกรธแค้นเมื่อครู่หายวับไปกับตา เหลือเพียงใบหน้าที่ยิ้มแย้มสดใสราวกับแม่มดได้กลายร่างกลับมาเป็นสโนว์ไวต์น้อยอีกครั้ง

“พี่ขาวเตรียมชุดเดรสเกาะอกสีขาวไว้ให้ะคะ”

ลลดาหันไปมองสิ่งที่พี่เลี้ยงคนสนิทเตรียมไว้ให้พร้อมกับทำหน้าว่าเหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ ก่อนจะเอ่ยต่อ

“วันนี้วันอังคารมันต้องสีแดงไม่ใช่หรือคะ” เสียงใสเอ่ยขึ้นทำเอาคนเตรียมชุดให้ต้องแอบกลกตามองบนเบาๆ วันอาทิตย์นี่สีแดง ส่วนวันอังคารนะสีชมพู แต่เถียงไปก็เท่านั้น

“สีแดงก็ได้จ้า”

ปัทมาได้แต่ถอนหายใจออกมาอย่างปลงๆ แค่คุณหนูของเธอจำได้ว่าวันนี้เป็นวันอังคารก็เป็นบุญคุณอย่างยิ่งยวดแล้ว เธอเดินไปที่ตู้เสื้อผ้าบิลด์อินที่มีความกว้างเท่ากับความยาวห้องนอนพร้อมกับความหาชุดสีแดงออกมาสามตัว ก่อนจะยื่นแต่ละชุดให้สาวใช้ที่ยืนตัวสั่นอยู่ช่วยถือ

“เอาชุดนั้นคะ” ลลดาใช้เวลาไม่ถึงสามวินาทีนี้เรียกว่าซีไปยังธิดาที่กำลังถือชุดเดรสเปิดไหล่สีแดงสดเอาไว้ คนถูกชี้ถึงกับสะดุ้งเพราะยังกลัวเหตุการณ์เมื่อครูไม่หาย

“ได้จ้า” ปัทมายิ้มหวานให้สโนว์ไวต์ของเธออีกครั้งก่อนจะหยิบชุดนั้นไปแขวนไว้ให้ และหันกลับไปสั่งกับบรรดาสาวใช้ “พวกเธอออกไปเตรียมอาหารได้เลย อีกสี่สิบนาทีคุณหนูจะลงไป”

ถ้านับเวลาจากตอนตื่นถึงอาบน้ำเสร็จก็เกือบชั่วโมงแล้ว และยังต้องเผื่อเวลาในการแต่งองค์ทรงเครื่องอีกประมาณสี่สิบนาที คุณหนูจึงจะย่างกรายออกจากห้องได้ โดยปัทมาจะเป็นคนเตรียมทุกอย่างไว้ให้พร้อมก่อนที่จะที่คุณหนูจะตื่นนอน

ลลดามีหน้าที่แค่ล้มตาดูน้ำ อาบน้ำ และหยิบเสื้อผ้ามาใส่เท่านั้น แต่ดูเหมือนปัทมาเองก็ลืมหัดใจไปว่า ถ้าไม่มีเธอ...คุณหนูจะอยู่อย่างไร

ใครที่เลี้ยงคุณหนูมาตั้งแต่เด็กๆ ไม่ว่าจะปัทมาเอง ป้าแต่นที่เป็นแม่ครัวหรือลุงชยที่เป็นคนขับรถเกาเเก่าของบ้านต่างก็รักคุณหนูเพราะเห็นกันมาตั้งแต่ยังไม่ลืมตา ตรงกันข้ามกับสาวใช้รุ่นใหม่ที่มาเจอฤทธิ์คุณหนูดาตอนโต...อยู่ได้เกินสามเดือนก็นับว่าเก่งแล้ว

สี่สิบนาทีผ่านไปไม่ขาดไม่เกิน ในที่สุดนางฟ้าของบ้านก็ย่างกรายลงมาจากห้องนอน ชุดเดรสเปิดไหล่สีแดงสดตัดกับผิวขาวทำให้ดูโดดเด่น ใบหน้า

เนียนถูกแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางสีโทนอ่อนแต่เน้นที่ริมฝีปากให้เป็นสีแดงเข้ม ช่วยเพิ่มความน่าค้นหา

โต๊ะอาหารหินอ่อนขนาดใหญ่ที่สามารถบรรจุคนได้มากกว่าสิบคนบัดนี้ เต็มไปด้วยอาหารนานาชาติที่เตรียมไว้สำหรับมือเข้าของคุณหนูตา ทว่าเจ้าตัว กลับยืนมองอาหารเหล่านั้นด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย

“คุณพ่อล่ะคะพี่ขาว” ลลดาถามหาผู้เป็นพ่อ และไม่รอคำตอบ เธอหยิบ โทรศัพท์ขึ้นมาต่อสายทันที

‘หมายเลขที่ท่านเรียก ไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้...’

“เอ่อ...คุณท่านไปเชียงใหม่ล่ะ กลับวันศุกร์นะคะ”

คำบอกเล่าของปัทมาดังขึ้นหลังจากเสียงสัญญาณตอบรับในโทรศัพท์ ไม่นานนัก เลี้ยววินาทีหนึ่งที่ดวงตาของนางฟ้าน้อยของทุกคนฉายแววเศร้าสร้อย ออกมา ก่อนจะกลับเป็นสีหน้าเยือกหยิ่งดังเดิม

“ก็ดีล่ะ คุณพ่อตั้งใจทำงาน ดาจะได้มีเงินใช้เยอะๆ” หญิงสาวยกไหล่ อย่างไม่ใยดีก่อนจะนั่งลงบนเก้าอี้

เก้าอี้บัลลังก์...ที่มีเธออยู่คนเดียว

...

ลลดาเขี่ยอาหารไปมาช้าแล้วช้าเล่า สูดหายใจกินแค่ขนมปังหนึ่งแผ่นก่อน จะลุกพรุดจากโต๊ะไปหยิบของที่ปัทมาเตรียมไว้ให้ แล้วหันไปบอกกับพี่เลี้ยงของเธอ

“ให้ลุงชัยเตรียมรถไปส่งดาที่ห้างเลยนะคะ แล้วให้มารับดาตอนห้าโมงเย็น ไปส่งที่ร้านบีฟิมิ”

“ได้ค่ะ”

แม้ว่าจะไม่มีใครอยู่บ้าน แต่อย่างน้อยเธอก็ยังมีเพื่อนๆ ที่รักและห่วงใย เธออยู่ ถ้านับกันจริงๆ ลลดามีเพื่อนน้อยมาก ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจเท่าไร ขนาด คนใช้ในบ้านยังทนเธอไม่ได้ นับประสาอะไรกับเพื่อนร่วมชั้น ใครจะมาคอยรอง มีรองเท่าคุณหนูคนนี้ไหว

ยังดีที่เธอมีเพื่อนที่สนิทและไว้ใจได้ถึงสามคนถ้วน ไปไหนมาไหนเธอจึง ต้องติดของฝากเล็กๆ น้อยๆ มาให้เพื่อนเสมอ...

เวลา ๑๓.๓๐ น.

“นัดบ่ายโมง จินว่าพวกเรามาเร็วเกินไปนะ” หญิงสาวร่างสูงเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเบื่อก่อนจะหยิบลาเต้เย็นมาดูเพื่อดับกระหาย

“ฉันบอกเธอแล้วไงแยม ว่านัดกับยายคุณหนูดาเนียต้องเผื่อเวลาไปอีกชั่วโมง” หญิงสาวคนที่สองเอ่ยขึ้น หน้าตาของเธอตอนนี้ก็อยู่ในสภาพแข็งไม่ต่างกัน

“ก็ฉันท์บอกฉันว่าควรจะต้องเวลานี้” แยมทำหน้าย่นพร้อมกับมองไปที่บุคคลที่สามซึ่งนั่งอ่านหนังสือเงียบๆ

มินท์ หรือ มินตราค่อยๆ เยกหน้าขึ้นจากพ็อกเก็ตบุ๊กภาษาอังกฤษที่อยู่ในมือเพื่อมองเพื่อนทั้งสองที่กำลังบ่นคนมาช้า พวกเธอบนเบาะนี้มาลิบนาที่แล้ว

“ตรงเวลาก็ดีแล้วนี่ปอ หรือเธอจะให้ตามารอเราละ”

มินตราเอ่ยเสียงเรียบ ในขณะที่เพื่อนทั้งสองซึ่งเริ่มคิดภาพตามถึงกับส่ายหน้าพริต แค่นึกภาพว่าตัวเธอเองเป็นฝ่ายมาช้าแล้วให้ลลดมานั่งรอสองสาวก็ถึงกับขลุ่ย ขานันได้วินห้ำงแตกกันพอดี เพราะฉะนั้นพวกเธอยอมเป็นฝ่ายรอนะดีแล้ว...

“มินท์อะ ทำไมถึงตรงข้ามกับยายดาแบบนี้ละ ยายดาเทียบอะไรเธอไม่ติดสักอย่าง ยกเว้นรวย เรียนก็เก่งกว่า นิสัยก็ดีกว่า การงานก็ก้าวหน้ามากกว่า นี่ถ้าไม่ติดว่ายายนั่นใจป่านะฉันไม่ค่อยด้วยหรอก ร้าคาญจะแย่” ปอย่นคิ้วเข้าหากันเมื่อนึกถึงความแตกต่างของคนทั้งคู่

นิยามคำว่าเพื่อนของแต่ละคนคงไม่เหมือนกัน บางคนคบเพราะชอบอะไรเหมือนกัน บางคนนิสัยต่างกันแต่เข้ากันได้ หรือบางคนผูกพันกันมานาน แต่สำหรับเพื่อนๆ ของลลด ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่แบบนั้น

ที่จริงแล้วทั้งปอและแยมต่างก็เป็นเพื่อนสนิทกับมินตรามาก่อนตั้งแต่มัธยม และที่ได้มาคบกับลลดาก็เพราะมินตราดันไปสนิทกับยายคุณหนูเจ้าปัญหาของคณะ อารมณ์เหมือนนางฟ้ากับซาตานที่มาเป็นเพื่อนสนิทกัน โดยส่วนตัวพวกเธอก็ไม่ได้ชอบลลดเอาไรรัก...แต่ไม่แสดงออกเท่านั้น

“ปอ...อย่าว่าเพื่อน” นางฟ้าของคณะยังคงเป็นนางฟ้าเสมอไม่ว่าเวลาไหนๆ

มินตราส่ายหน้าให้เพื่อนทั้งสองเบาๆ พร้อมกับมองปอและแยมด้วยสีหน้า

ที่อ่านไม่ออก แยมเป็นคนสูงพอม ส่วนปอนั้นตัวเล็กเหมือนกับเด็กประถม คู่หูต่างเชื้อสองคนนั้นเข้าหากันเป็นปีเป็นขลุ่ย ถ้าเป็นเรื่องลลดาละก็พูดได้ยาวเป็นวัน และโชคดียี่สิบนาทีได้ยุติวณิษาของคนที่ทั้งคู่ไว้ก่อนที่ร่างบางของบุคคลที่พวกเขา กำลังรอคอยนั้นจะเดินเข้ามาในร้าน

“มาแล้วทุกคน” เสียงใสดังขึ้นพร้อมท่าทางเรีงร่าของสโนว์ไวต์ในชุดสีแดงที่เดินเข้ามาในร้านโดยไม่ได้รับรู้ตัวเลยว่าก่อนหน้านี้มีใครคิดถึงบ้าง แนนอนว่าเพื่อนรักของเธอก็หยิบหน้ากากขึ้นมาสวมทันที

“ดา คิดถึงมากกก” คนที่บอกว่ารำคาญอยู่หยกๆ กลับเป็นคนแรกที่วิ่งเข้าไปกอดด้วยสีหน้าโหยหาราวกับไม่ได้เจอหน้ากันมานานนับปี

“พอดียุ่งๆ นะปอ ต้องไปนั่นมานี่ นี่ก็เจียดเวลามาให้แล้วนะ” ลลดาตอบด้วยท่าทางเย่อหยิ่งจนคนที่กอดอยู่ต้องแอบเหลือบตามองบน

“เราก็คิดถึงดา ปาร์ตีรอบที่แล้วเธอไม่ไปด้วยเราเหงากันมากๆ ขอบอก” แยมตามมาสวมทบอีกคน พูดถึงปาร์ตีรอบที่แล้วที่ลลดาไม่ได้มา ถ้าวันนั้นเธอจะจามจนคิดว่าตัวเองเป็นหวัดก็ไม่แปลกเลย เพราะใครไม่อยู่คนนั้นก็โดน...เพื่อกันๆ คิดถึง

“รอบหน้างานเลี้ยงของคุณพ่อฉัน ฉันจะให้พวกเธอไปด้วยก็แล้วกัน” หญิงสาวปรายตามองเพื่อนอีกคนด้วยท่าทางน่าหมั่นไส้

“จริงนะ แต่ว่างานเลี้ยงหฺรขนาดนั้นเราจะไปยังไงกันล่ะ เราไม่มีชุดหรอกละ” เพื่อนสาวทำหน้าสลดพร้อมกับส่ายหน้าจนลลดาารู้สึกเห็นใจ

“ชุดฉันก็มีเยอะเยอะ หรือว่าเธออยากได้ชุดใหม่ ฉันจะซื้อไว้ให้ เธอไปเลือกแล้วกัน” คนใจดียังคงเอ่ยต่อ เธอรักเพื่อนของเธอจะตาย แค่ว่าชุดทำไมจะให้ได้

“ว้าว ดาใจดีที่สุดเลย” เพื่อนรักทั้งสองแทบจะหิวร้องออกมาพร้อมกัน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ลลดาทำตัวเป็นอเจ้าส่ายเปย์ แถมเสื้อผ้าที่ลลดาเปย์นั้นมันใช่ของถูกที่ไหนล่ะ ใครบ้างจะไม่เอา

“ปอ แยม” มินตราที่นั่งฟังอยู่นานอ่อยปรามเพื่อนทั้งสองของเธอขึ้นมาบ้าง

“มินท์ก็ไปด้วยนะ”

“ไม่เอาหรอก มินท์อยู่บ้านดีกว่า” มินตราส่ายหน้า

“ไปเถอะ แค้นดำกัเต้นจะแยอยู่แล้ว ให้คนอื่นชมองมันที่บ้างไ้” ลลดา
ยิ้มกว้างให้เพื่อนด้วยสีหน้าไม่รู้สึกรู้สา

สองคนที่ยืนฟังอยู่ด้านหลังก็ได้แต่เบ้าปาก...จ้า แม่คนสวย

“แต่ว่า...”

“ไปนะมินท์ ดาจะได้มีเพื่อน” คราวนี้ลลดาทำหน้าออดอ้อนบ้าง เธออยาก
ให้เพื่อนๆ ของเธอไปร่วมงาน โดยเฉพาะมินตรา

มินตราเป็นคนสวย สวยพอที่จะเป็นดาราได้ด้วยซ้ำ แถมยังเพียบพร้อม
แต่ไม่ค่อยออกงานสังคม นี่เธอหวังดีกับเพื่อนหรือกะนะ เพื่อว่าจะไปเตะตาผู้จัด
ละคร อย่างน้อยก็เพื่อญาติของเธอที่เป็นเจ้าของช่องทีวี เพราะถ้ามินตราได้เป็น
ดาราก็น่าจะช่วยเรื่องฐานะการเงินของครอบครัวได้บ้าง

นี่ฉันก็ฉลาดเหมือนกันนะเนี่ย...ลลดาได้แต่คิดและพยักหน้าให้ตัวเอง
ในใจเมื่อคิดแผนการที่จะช่วยเพื่อนได้

“โอเคจ๊ะ ไปก็ไป” ในที่สุดมินตราก็ตกปากรับคำด้วยท่าที่ไม่ค่อยเต็มใจ
นัก

“ดีมาก อ้อจริงสิ นี่ของฝากจากใต้หวัน” ลลดายิ้มกว้างอีกครั้งพร้อมกับ
ส่งกล่องน้ำหอมให้เพื่อนแต่ละคน เวลาไปไหนมาไหนเธอมักจะใส่ของฝากให้เพื่อน
ทุกครั้ง เธอเข้าใจว่าเพราะเธอใจดีแน่ๆ เพื่อนๆ ถึงรักเธอ

“ขอบคุณมากเลยดา”

“ว่าแต่งงานเลี้ยงของคุณพ่อเธอนะ ยายลิต้าจะมาด้วยมั๊ย” แยมเอ่ยถาม
ขึ้น

ลิต้า หรือลลิตา เป็นคู่ปรับตั้งแต่สมัยเด็กของลลดา จนกระทั่งเข้า
มหาวิทยาลัยก็ยังเข้าที่เดียวกัน ทั้งคู่เป็นคู่แข่งกันในทุกๆ ด้านมาโดยตลอด ไม่
ว่าจะเป็นเรื่องการประกวดตามมหาวิทยาลัย เซียร์ลิตเตอร์ แฟชั่น ทรงผม เสื้อผ้า
และความรวย เจอหน้ากันก็ครั้งก็ต้องจิกกัดกันทุกที คิดว่าชาตินี้ไม่น่าจะมีทาง
ญาติดีกันได้

ลิต้าเป็นถึงลูกของท่านรัฐมนตรี แน่หนอนว่าความเป็นคุณหนูไม่เป็นรอง
ลลดาเลย และก็ไม่แปลกที่เธอจะได้เป็นแขกรับเชิญในงานเลี้ยงใหญ่ของตระกูล
โกมลกลัป แม้ว่าลูกสาวจะไม่ถูกกัน แต่พ่อของทั้งคู่กลับสนิทสนมกันในระดับ

หนึ่ง

ได้ยื่นคำถามที่ไม่ชวนพิสมัยลลดา ก็พ่นลมหายใจออกมาแรงๆ ครั้งหนึ่ง
ก่อนจะตอบด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

“ก็มานะสิ ยายนั่นก็มาทุกปีนั่นแหละ”

พูดถึงลิต้าก็ทำให้เธอหงุดหงิดไม่น้อย เพราะล่าสุดยายลิต้าที่ว่าเนี้ยเพ็ง
ประกาศเปิดตัวแฟนหนุ่มนักธุรกิจจากฮ่องกง ในขณะที่เธอไม่สามารถแม้แต่จะ
โทร. หาพี่จิ้นของเธอได้

...โลกนี้มันช่างไม่ยุติธรรม

“ได้ข่าวว่าเธอเปิดตัวแฟนแล้ว ต้องคงไปงานด้วยแน่เลย” ปอให้ความ
เห็น พร้อมกับลอบสังเกตสีหน้าของลลดา และก็ไม่ผิดหวังเมื่อเธอเริ่มสังเกต
เห็นควันที่กำลังออกจากหูของอีกฝ่าย

“อ้าย ฉันไม่ยอม ทำได้เนี้ย” ลลดาแทบอยากจะกรี๊ดออกมาถ้าไม่คิดว่า
ร้านนี้เธอเคยกรีดแล้วเจ้าของร้านส่ง รปภ. มาเชิญตัวเธอออกจากห้าง เธอจึง
ทำได้แค่ส่งเสียงเบาๆ เท่านั้น

“หักหน้ามันในงานเลยติ่มมัย เตี้ยวพวกเราช่วยวางแผน” แยมเสนอขึ้นมา
เรื่องแบบนี้เธอถนัดนักละ

“นั่นสิดา ยอมไม่ได้นะ ยายนั่นมันจงใจหยามหน้าเธอถึงได้ประกาศเปิด
ตัวแฟนก่อนวันที่จะถึงงานเลี้ยงไม่กี่วันแบบนี้” ปอช่วยสุมไฟนอกให้เพื่อนอีก
คนจนตอนนี้เจ้าตัวเริ่มจะไฟลุกได้ที่แล้ว

“ดี พวกเธอต้องช่วยฉันนะ” หญิงสาวสบตากับเพื่อนด้วยดวงตาเป็น
ประกาย เมื่อแผนร้ายกำลังจะเริ่มขึ้น

มินตราทำได้แค่มองเพื่อนทั้งสามของเธอวางแผนการแปลกประหลาด
ไร้สาระด้วยสายตาไร้อารมณ์ก่อนจะก้มหน้าลงไปอ่านหนังสือต่อ...ใครอยากทำ
อะไรก็เชิญ

๒

กิบเนอร์กีแสนพิเศษ

Lalada's talk

เป็นเวลาเกือบสามชั่วโมงแล้วที่เราทั้งสี่คนยังนั่งอยู่ในร้านกาแฟแห่งเดิม
ฉัน ปอ และแยมก็ยังคงคิดหาทางกลั่นแกล้งยายลิต้าอยู่โดยมีมืหนึ่งที่นั่งอ่าน
หนังสืออยู่ข้างๆ

“เอาน้ำไปสาदनน้ำมันเลยมัยง่ายดี” ปอเสนอความเห็นหลังจากที่นั่ง
วางแผนกันมาเป็นชั่วโมงแต่ก็ยังไม่ได้แผนที่ถูกใจ ก็แผนที่ว่ามาก่อนหน้านี้มันมี
อะไรบ้างล่ะ อย่างเช่นให้เอามามู๋ไปใส่ยายลิต้า คำถามคือ...หามามู๋คืออะไร
มันจะไม่วิ่งไล่กัดคนทั่วงานรึไง แล้วถ้าเกิดยายลิต้าเป็นพวกชอบหมาล่ะ ฉันจึง
ปฏิเสธแผนนั้นไปโดยไม่เสียเวลาคิด

ส่วนแผนสาदनน้ำล่าสุดฉันก็ต้องกลอกตาให้ปออีกครั้ง ก่อนจะทำหน้าแบบ
ไม่อยากจะเชื่อ เอาน้ำไปสาदनเนี่ยนะ เขยมาก มันจะไปมีประโยชน์อะไร และฉัน
ก็ไม่ได้โง่พอที่จะไปทำอะไรแบบนั้นเสียหน่อย

“การเอาน้ำไปสาदनหน้าเนี่ย ดูไม่ฉลาดเอาซะเลย ฉันไม่เอาด้วยหรอก” ฉัน
ตอบบอด้วยเสียงเนือๆ พร้อมกับส่ายหน้าไม่เห็นด้วยกับความคิดดังกล่าว

“จันเอาไวน์ไปสาदनแทนดีมัย” แยมลองเสนอบ้าง พร้อมกับจ้องมาด้วย

ความคาดหวัง

ได้ยื่นข้อเสนอที่ว่าให้เปลี่ยนจากสาดน้ำเป็นสาดไวน์แทนแบบนั้นฉันถึงกับหันหน้าขวับไปมอง ทำตาโต ตบโตะดังปัง ทำให้คนที่เพิ่งเสนอความคิดต้องกลั่นหายใจรอว่าฉันจะพูดอะไรออกมา

“ฉลาดมากแยม ตกลง เราจะสาดไวน์แทนน้ำเปล่า” ฉันยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ก็ลองเปรียบเทียบดูแล้วสาดน้ำเปล่าก็แค่เปียก แต่สาดไวน์เนี่ยเป็นอันด้วย ยายลิต้าคงไม่ได้พกชุดมาเปลี่ยนด้วยหрокมั้ง

“แค่สาดไวน์ไม่พอมั้ง เราวางยายายนั่นกันตมัย” เพื่อนรักของฉันยังคงวางแผนต่อ

“จะดีเธอ ยอะไร ฉันไม่เล่นของผิดกฎหมายนะ” ฉันรีบส่ายหน้าปฏิเสธถึงจะขึ้นชอบการแก้งและหักหน้าลิต้าแค่ไหน แต่ฉันก็ไม่เคยคิดจะวางยาพิษใคร หรือให้วางยานอนหลับแล้วให้คนมาข่มขืนแบบละครไทยมันก็ดูจะเลวร้ายเกินไปหน่อยนะ

บางทีฉันก็สงสัยเหมือนกันว่าเราไม่คิดจะวางแผนอะไรดีๆ บ้างเลยใช่ไหม

“บ้า คิดอะไร แค่อยาเอง ให้ยายลิต้าวิ่งเข้าห้องน้ำตอนที่อยู่กับแฟนไง” แยมหรีตอย่างเจ้าเล่ห์จนคนฟังอย่างฉันเริ่มจินตนาการตาม ภาพของลิต้าที่ต้องวิ่งเข้าห้องน้ำทุกๆ สามนาทิตหรือบางทีเธออาจจะปล่อยกลิ้งต่อหน้าแฟนหนุ่มของเธอด้วยลอยเข้ามาในหัวฉันทันที แค่คิดก็กลั่นข้าวไ้แทบไม่อยู่

“งั้นเอาตามนี้ เราจะวางยาถ่าย ปอเธอไปเตรียมยาถ่ายไว้ด้วยวันงาน ส่วนแยม เธอหาจังหวะช่วยฉันสาดไวน์ โอเคมัย” ฉันสั่งการเป็นลำดับ ในหัวคิดภาพไปแล้วว่าวันงานฉันจะลงมือทำอะไรบ้าง คิดไปถึงแม้กระทั่งว่าลิต้าจะทำหน้าอย่างไรตอนนั้น

“โอเคโอเค” สองสาวรับคำพร้อมกันอย่างขันแข็งจนมันท์ที่ที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ต้องหันมามอง

“มันท์ไม่ต้องทำอะไร แผนแค่นี้พวกเรจัดการเองได้” ฉันหันไปบอกกับมันท์ เรื่องแก้งคนมันท์อาจจะไม่ค่อยถนัดเท่าไร ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ของฉันกับเพื่อนอีกสองคนก็พอแล้ว

มันท์ทำแค่เพียงพยักหน้าเบาๆ เท่านั้น ก่อนจะเอ่ยออกมาว่า “ดา นี่จะ

ห้าโมงแล้วนะ ร้านที่เธอนัดกับพี่จิ้นไว้อยู่ใกล้รีเปล่า”

จริงด้วยสิ...คำเตือนจากปากเพื่อนทำให้ฉันนึกขึ้นได้อีกครั้ง ก็มัวแต่วางแผนกันสนุกเลย ตาคณพิทหน้าหนึ่งนั้นอุตส่าห์ยอมลงนวดให้เธอ ถ้าฉันไปสาย แค่เพียงเสียวินาทีรับรองว่าตานั่นพร้อมจะเหน็ดฉันแน่

“ฉันต้องไปแล้ว” ร่างบางรีบลุกขึ้นทันทีพร้อมกับกระวีกระวาดเก็บข้าวของ ที่กระเจายอยู่บนโต๊ะ แต่ก่อนที่จะได้ออกจากร้าน เสียงของเพื่อนรักอย่างแยมก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ดา ระวังด้วยนะ”

“หืม ระวังอะไร” ฉันหันไปยื่นคำถามด้วยความสงสัย ฉันจะไปหาผู้ชายที่รัก ไม่ได้ไปรบ ไม่เห็นต้องระวังตัว อีกอย่างพี่จิ้นคงไม่ทำอะไรฉันแน่ๆ แค่จะจับแขนเขาย่างหวงตัวเลย และต่อให้ฉันวางยาเสน่ห์ก็อาจจะไม่ได้ผล...ยานั่นคงถูกบอดี้การ์ดหน้าตายของเขาเหวี่ยงไปก่อน

“ระวังเด็กเสิร์ฟในร้านนะสิ พี่จิ้นของเธอหน้าตาธรรมดาที่ไหน เด็กเสิร์ฟเดี๋ยวนั้นมันไวใจไม่ได้หรอกรู้ไหม”

เออจริง!

ฉันลืมนึกถึงเรื่องนี้ไปได้ยังไง นี่พี่จิ้นของฉัน ฉันเฝ้ามาตั้งกี่ปี ลลดาคอนนี่ไม่ยอมให้เด็กเสิร์ฟหน้าไหนมาแย่งไปได้ง่ายๆ แน่ สาบาน!

ลุงชัยคนขับรถเก่าแก่ประจำบ้านมารับฉันที่ห้างตรงเวลาไม่ขาดไม่เกิน แม้ว่าจะต้องฝ่ารถติดแต่เรายังสามารถมาถึงที่หมายได้ก่อนเวลาเกือบสิบนาที ทั้งนี้ต้องยกความดีเรื่องเวลาตรงและการรู้จักชอยเล็กละเอียดของลุงชัยล้วนๆ และด้วยความซาบซึ้งฉันจึงส่งยิ้มหวานพร้อมกับยื่นขนมปังที่ซื้อติดมือมาจากร้านกาแฟให้ลุงชัย

“ขอบคุณมากค่ะลุงชัย”

ลุงชัยยิ้มกว้างเมื่อได้รับขนมปังชิ้นนั้น ฉันเดาว่าลุงคงชอบกินขนมปังเป็นแน่ถึงได้ทำหน้าที่ใจขนาดนั้น

“ให้ผมมารับก็โอเคดีครับ”

เพราะว่าฉันขับรถไม่เป็น จะไปไหนมาไหนจึงต้องมีคนไปรับไปส่งเสมอ

ลุงชัยก็รับส่งฉันตั้งแต่จำความได้มาจนถึงตอนนี้ ก็คุณพ่อฉันไม่ค่อยว่างนี่นา แต่วันนี้มันไม่เหมือนวันอื่น

“ไม่ต้องค่ะ” ฉันส่ายหน้าปฏิเสธพร้อมกับลงจากรถ หันไปขยิบตาให้ลุงชัยหนึ่งที “เดี๋ยวดาให้พี่จิ้นไปส่ง”

“ถ้ามีปัญหาอะไรโทร. บอกขวได้เลยนะครับคุณหนู ผมจะรีบมารับทันที” ลุงชัยตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรค่ะ ดาไปก่อนนะคะ”

หลังจากรำลាក់ันเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ก้าวเท้าเข้าไปที่หน้าประตูร้าน ด้านบนมีป้ายเป็นภาษาอังกฤษติดไว้ว่า ‘Beef me’ ร้านนี้เป็นร้านอาหารสไตล์ฟิวชันที่มีอาหารหลากหลายรสชาติดี บริการใช้ได้ ฉันจึงเลือกร้านนี้เป็นที่นัดหมาย เพราะวันนี้เป็นช่วงต้นสัปดาห์คนในร้านน่าจะน้อย และฉันจะได้อยู่กับพี่จิ้นสองต่อสองในบรรยากาศที่เป็นใจ

แต่...

“ต้องขออภัยจริงๆ ค่ะ วันนี้ร้านของเราเหลือแค่โต๊ะเดียว หรือถ้าคุณรอได้ อีกไม่กี่สิบห้านาทีน่าจะจะมีโต๊ะว่างเพิ่มอีกค่ะ”

นี่คือเสียงตอบรับจากพนักงานเมื่อฉันบอกว่าขอจองที่นั่งจำนวนสองโต๊ะ คำตอบของพนักงานเสิร์ฟสาวทำเอาฉันถึงกับเหงื่อตกเมื่อคิดว่าถ้ามันได้แค่โต๊ะเดียวจริงๆ แล้วฉันต้องนั่งร่วมโต๊ะกับบอดี้การ์ดทั้งสองของพี่จิ้นสุดที่รัก อีกคนฉันไม่รู้สักอะไรเท่าไรหรือหอกนะ แต่ตาคุณพิทหน้าตายคนนั้นนะสิ ถ้าฉันเผลอกินผิดทำเขาจะไม่ยกปืนมายิงฉันรึไง

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้อะ”

แต่กระนั้นก็ต้องกล้ำกลืนผืนตอบออกไป ขึ้นให้เปลี่ยนร้านตอนนี้รับรองว่าตาหุ่นยนต์นั้นยกเลิกนัดแล้วพาพี่จิ้นของฉันไปหลบในหลุมหลบภัยเป็นแน่

“จิ้นตามดิฉันมาทางนี้เลยนะคะ” พนักงานเสิร์ฟสาวยิ้มให้ฉัน ดูก็รู้ว่าเธอยิ้มตามมารยาท สายตาแม่นี่ไม่เป็นมิตรกับฉันเอาเสียเลย เด็กเสิร์ฟสาว...สวยชนิดหนึ่ง ดวงตากลมโต ท่าทางทะมัดทะแมงคนนี้ เข้าสูตรเลย ยายนี่ไม่น่าไว้ใจแน่นอน ต้องระวังไว้เผื่อว่าพี่จิ้นจะหลงเสน่ห์เธอเข้า

“วันนี้เรามีเมนูพิเศษเป็นสลัดหอยเชลล์ซอสมะนาวนะคะ” พนักงานเสิร์ฟ

คนนั้นแนะนำด้วยท่าทางคล่องแคล่ว แต่ฉันพยายามที่จะเมินเมฆที่เธอแนะนำ ด้วยการขีดหน้าขึ้นให้สูงที่สุด...แต่ว่าสลัดหอยเชลล์ของที่นี่อร่อยจนขึ้นชื่อและก็ได้มีทุกวันเสียด้วยสิ

“เอามาหนึ่งทีแล้วกัน แล้วก็โบนสเติก เอาเป็นแรร์นะคะ เครื่องดื่มเป็นไวน์แดงค่ะ” สุดท้ายก็ต้องยอมสั่งพร้อมกับสั่งอย่างอื่นมากลบเกลื่อนเพื่อให้ดูมีศักดิ์ศรีขึ้นมาหน่อยหนึ่ง

“ได้ยีนที่พูดใช่มั้ยคะ” ฉันถามซ้ำอีกครั้งเมื่อเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามยิ้บเยิบ “ค่ะ”

“เห็นไม่ханตอบ เอาเท่านี้ก่อนนะคะ อีกโตะเดียวจะสั่งอีกทีค่ะ”

อันที่จริงจะสั่งอาหารเผื่อคุณมาตรและคุณพีทก็ได้ แต่ที่ฉันไม่สั่งก็เพราะเผื่อว่าถ้าโตะนั้นสั่งซ้ำ ฉันก็จะได้อยู่กับพี่จันนานขึ้นไปอีก จะว่าไปฉันก็ฉลาดกับเขาเหมือนกันนะ

พี่จันหรือที่คนอื่นเรียกว่า บ๊อบบี้ คลากส์ เป็นคู่ค้าทางธุรกิจกับคุณพ่อมานานกว่าสิบปีแล้ว เขาช่วยให้ธุรกิจของคุณพ่อฟื้นตัวได้รวดเร็วจนน่าประหลาดใจ และเขายังช่วยฉันไว้อีกหลายเรื่องๆ ฉันเจอเขาอย่างเป็นทางการครั้งแรกตอนอายุสิบห้า ตอนนั้นเขาอายุยี่สิบเจ็ด เป็นหนุ่มโสด หล่อ รวย สุขภาพ และเพอร์เฟกต์

...เขาคือรักแรกของฉัน

ฉันไม่เคยเรียกพี่จันว่าบ๊อบบี้ แต่เรียกเขาว่าพี่จันเพราะฉันรู้สึกว่ามันพิเศษไม่เหมือนใคร การเจอกันครั้งแรกจริงๆ ของเรามันไม่น่าพิสมัยเท่าไรนัก ตัวฉันเองอยู่ในสภาพที่ไม่ค่อยดีเท่าไร แถมความจำตอนนั้นก็ยังเลือนราง ฉันจำได้แค่ว่าเขาคือพี่จันเท่านั้นเอง

“ขอภัยค่ะ เดี่ยวดิฉันจะนำเครื่องดื่มมาให้คะ” เสียงของพนักงานเสิร์ฟดึงฉันกลับมาสู่ปัจจุบัน ฉันพยักหน้าตอบเธอเบาๆ ก่อนจะหันมาสนใจจานเปล่าสีขาวสองใบที่วางอยู่บนโตะ ใบหนึ่งของพี่จัน และอีกใบของฉัน

ถ้ากินข้าวอยู่ที่บ้านด้วยกันเป็นครอบครัวน่าจะดี

นาฬิกาข้อมือของฉันบอกเวลาว่าอีกห้านาทีกำลังจะถึงเวลานัด นี่เป็นเรื่องผิดวิสัยมากๆ เพราะปกติพี่จันไม่เคยมาช้า เขาจะมาก่อนเวลาเสมอ ด้วยความ

เป็นห่วงฉันจึงกดโทรศัพท์ต่อสายหาคุณพีททันที

“สวัสดิ์ค่ะ คุณพีท นี่ดาเองนะคะ” ฉันพยายามทำเสียงให้ฟังดูสุภาพที่สุด ตาบ้านั้นพร้อมจะกดตัดสายฉันได้ทุกเมื่อ ใครจะไปรู้

“ครับ” น้ำเสียงเย็นชาตอบกลับมา

ให้ตายสิ ไม่อยากจะสนทนากับเขาเลยจริงๆ คนอะไรเหมือนไม่ใช่คน เสียงโมโนโทนแบบนั้นมันหุนหันดุเดือดๆ ที่จริงฉันอยากจะโทร. เข้าเบอร์ส่วนตัวของพีจิ้น ดิตตรงที่เขาไม่ยอมให้ที่สิ มีแค่ไม่กี่คนบนโลกเท่านั้นที่เขายอมติดต่อด้วยตัวเอง คอยดูนะ ลักวันหนึ่งฉันจะเป็นหนึ่งในนั้น

“พีจิ้นออกเดินทางมารึยังคะ”

“ครับ” คำตอบสั้นง่ายได้ใจความดังขึ้นอีกครั้ง แต่ทำให้ฉันอยากจะแยกเขี้ยวใส่คนตอบมากๆ

“แล้วเมื่อไหร่จะถึงคะ อีกไม่กี่นาทีก็จะถึงเวลานัดแล้วนะคะ” น้ำเสียงฉันเริ่มเจือความไม่พอใจอย่างห้ามไม่อยู่

“อาจจะถึงเลตประมาณสิบนาทีครับ”

“ว่าในะคะ ไหนคุณบอกว่าให้ฉันตรงเวลา แล้วทำไมคุณกลับเลตเองล่ะคะ” ฉันขึ้นเสียงด้วยความไม่พอใจ ก็ไหนบอกว่าขึ้นชื่อเรื่องตรงเวลานักหนา พอเอาเข้าจริงกลับช้าเสียอย่างนั้น “คุณเป็นเลขาฯ ประสาอะไรคะ ไม่ดูแลเวลาของเจ้านายเลย แล้วตอนนี้ฉันก็มารอแล้วนะคะ ไวน์ก็เสีย...”

ประโยคของฉันถูกกลืนหายไปทันทีเมื่อเขาสวนกลับมาเรียบๆ

“ถ้าคุณลืมนัดไม่พอใจสามารถยกเลิกนัดได้ครับ ผมจะได้กลับรถเลย”

“คะ? คุณ!”

บางครั้งฉันก็อดคิดไม่ได้จริงๆ ว่า พีจิ้นจ้างผู้ชายคนนั้นมาเพื่อต่อกรกับฉันใช่ไหม...แต่มาคิดใหม่อีกที เขาน่าจะจ้างเลขาฯ คนนั้นมาไว้ต่อกรกับคนทั้งโลกมากกว่า

การที่ต้องคุยโทรศัพท์กับมนุษย์ประหลาดบวกกับความหิวที่ไม่ได้กินอะไร ตั้งแต่เช้าทำให้ฉันเริ่มอารมณ์เสีย ก็ตอนเช้าฉันรู้สึกกินไม่ลง ส่วนตอนเที่ยงก็มัวแต่วางแผนชั่วร้ายอยู่ จนตอนนี้แยกไม่ออกว่าหงุดหงิดคุณพีทหรือหงุดหงิดเพราะหิวกันแน่

“เธอ!” ฉันหันขวับไปที่พนักงานเสิร์ฟคนเดิมที่ยืนอยู่ไม่ไกลจากโต๊ะ

“คะ?” เธอตอบพร้อมกับรอยยิ้ม ทำไมรอยยิ้มของเธอมันช่างน่าหงุดหงิดนักนะ แต่กระนั้นก็ไม่อยากอารมณ์เสียจนเปลืองทำอะไรจนวายออกไป ฉันจึงสุดท้ายใจเข้าลึกๆ เพื่อระงับอารมณ์ ก่อนจะหันไปสั่งกับเธออีกครั้ง

“อาหารไม่ต้องรีบทำมานะ อีกสักยี่สิบนาทีเพนฉันถึงจะมา”

ฉันแอบอ้างเป็นเพนที่จิ้นโดยไม่ขออนุญาตล่วงหน้า อย่างน้อยแม่เด็กเสิร์ฟคนนี้จะได้เข้าใจว่าผู้ชายที่นั่งโต๊ะเดียวกับฉันมีเจ้าของแล้ว และเธอไม่ควรจะยุ่ง “ได้ค่ะ”

“ขออะไรมากินเล่นก่อนแล้วกัน” แม้ว่าจะไม่อยากคุยกับเธอเท่าไรนัก แต่ความหิวที่ประดังเข้ามาก็ทำให้ฉันต้องเอ่ยออกไป

“คุณจะรับเมนู��มัยคะ หรือจะให้ดิฉันแนะนำ”

“ข้าวไข่เจียวแล้วกัน”

สีหน้าคนรับออร์เดอร์ดูประหลาดใจไม่น้อยกับเมนู��ของฉัน ก็ข้าวไข่เจียว ไข่ ท้ายากตรงไหน หรือว่าที่นี้ไม่มีไข่ แต่ก่อนที่ฉันจะได้เอ่ยปากถามออกไป เธอก็วิ่งหายเข้าไปในครัวเสียก่อน

ข้าวไข่เจียวเป็นอาหารที่ทุกคนต้องกิน...ไม่ใช่หรือไง

หลังจากนั้นไม่นานข้าวไข่เจียวหอมๆ ก็ถูกนำมาวางบนโต๊ะโดยพนักงานเสิร์ฟคนเดิม นี่ทั้งร้านมีพนักงานคนเดียวหรือไงกันนะ แต่เพราะความหิว ทำให้ฉันละความสนใจจากเรื่องรอบตัวมาสนใจไข่เจียวที่อยู่ตรงหน้า

หอมจัง...

ฉันใช้เวลาในการจัดการอาหารจานนั้นไม่นานนัก ฉันเป็นคนกินเร็ว กินเร็วมาก เพราะฉันไม่ค่อยชอบอยู่บนโต๊ะอาหารนานๆ...คนเดียว

เมื่อใกล้ถึงเวลาที่พี่จิ้นน่าจะมาถึง ฉันให้พนักงานมาเคลียร์โต๊ะให้เรียบร้อยพร้อมกับบอกให้เธอยกอาหารมาเสิร์ฟได้ในอีกประมาณสิบนาที และไม่แนะนำร่างของใครบางคนที่เป็นสัญญาณว่าพี่จิ้นมาแล้วก็ปรากฏขึ้น

“ปลอดภัยครับ พาบอสเข้ามาได้” ชายร่างสูงในชุดสูทสีดำที่ฉันคุ้นตาเดินเข้ามาพร้อมกับมองสำรวจไปรอบๆ ราวกับว่ากำลังระวังภัยบางอย่าง เขาสำรวจ

ทุกชอกทุกมุมของโต๊ะเพื่อตรวจหาเครื่องดักฟังแบบที่ทำเป็นประจำ ฉันพยายามทำตัวให้ชินกับเรื่องนี้ เพราะถ้าฉันแต่งงานกับพี่จิ้นเมื่อไหร่ฉันก็อาจจะต้องมีบอดีการ์ดแบบนี้เหมือนกัน

เฮ้อ...คิดแล้วก็ลำบากใจ จะปรับตัวให้ได้ก็แล้วกันนะ

“พี่จิ้นขา ดารอตั้งนาน หิวมัยยะ ดาลั่งของชอบไว้ให้แล้วละ” ฉันปรี๋เข้าไปหาพี่จิ้นพร้อมกับทำเสียงหวาน โชคดีที่ก่อนหน้านี้แอบกินมาก่อนแล้ว ไม่อย่างนั้นฉันอาจจะเผยด้านมืดตอนโมโหให้พี่จิ้นเห็นได้ ถึงแม้เขาจะเห็นมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วนก็เถอะ

“คุณลดตาช่วยหยุดตรงนี้นะก่อนครับ ถ้าจะแตะตัวบอส รมกวนให้เช็กก่อนว่าคุณไม่มีอาวุธ” เสียงเย็นชาของใครบางคนดังขึ้นก่อนที่จะได้เข้าถึงตัวพี่จิ้น

“ฮะ?” เจอกันบ่อยขนาดนี้เขายังจะตรวจฉันอีกเหรอ แม้ว่าปากจะเอ่ยออกไปอย่างสงสัย แต่กระนั้นเสียงของเขาก็ทำให้ฉันหยุดชะงัก สายตาคู่นั้นมีเวทมนตร์สาปฉันให้เป็นหิน ฉันยังจำรสชาติของการโดนกดลงบนพื้นและเอาปืนจ่อหัวได้ดี วินาทีนั้นถ้าเขาขยับนิ้วลั่นไกปืนแม้เพียงเล็กน้อย เวลานั้นฉันคงกำลังนั่งกินข้าวกับยมบาลอยู่

“คุณด้วยครับ” คุณพิทเอ่ยต่อพร้อมกับหันไปทางพนักงานเสิร์ฟ ก็นับว่าเขายังมีความยุติธรรมอยู่บ้าง

มือสองข้างของทั้งฉันและแม่เด็กเสิร์ฟนั้นค่อยๆ ยกขึ้นกลางอากาศอย่างช้าๆ และพร้อมเพรียง ใบหน้าเรียบสนิทแต่กลับแผ่รังสีอำมหิตออกมาอย่างต่อเนื่อง สายตาของเขาบ่งบอกว่าถ้าฉันขยับเขางะยัง

กลัวแล้ว!

ไม่นานคุณมาตราก็เข้ามาตรวจ ยิงดีที่เขาให้เกียรติโดยการไม่แตะเนื้อต้องตัว แค่มองๆ เท่านั้น จากนั้นเขาก็พยักหน้าส่งสัญญาณให้ตาบอดีการ์ดจอมโหดนั้น

“พี่จิ้นขา เมื่อไหร่บอดีการ์ดของพี่จะชินกับดาดะ เจอที่ไรต้องทำแบบนี้ทุกที” ฉันทำหน้าที่นำส่งสารพร้อมกับเอ่ยกับพี่จิ้นด้วยน้ำเสียงออดอ้อน หวังว่าเขาจะจัดการตานั่นให้เสียที แต่...

“เขาก็ทำตามหน้าที่ครับ น้องดาไปนั่งเถอะ”

พี่จิ้นก็ยังคงเป็นพี่จิ้นคนเดิม

“ตาตึกใจคะ ช่วยปลอมหน่อยนะคะ” ฉันยังคงพยายามอ้อนพี่จิ้นอีกครั้ง แต่เขาก็ยังเหมือนเดิม

“นั่งเถอะครับ พี่ว่าพี่เริ่มหิวแล้ว”

ฉันจึงปากเล็กน้อยก่อนจะนั่งลงอย่างไม่ค่อยพอใจนัก และเมื่อเห็นว่าการออกอ้อนพี่จิ้นต่อหน้าบอดี้การ์ดทั้งสองไม่เป็นผล ฉันจึงหันไปจัดการก้างขวางคอทั้งสองแทน

“ดาจงอีกโตะไว้ให้คุณพี่กับคุณมาตร์แล้วค่ะ จะได้มีเวลาเป็นส่วนตัว”

“ผมอยู่ห่างจากบอสไม่ได้ ถ้าบอสไม่สั่งครับ” เสียงของบอดี้การ์ดคู่กายทั้งสองดังขึ้นพร้อมกันราวกับเป็นระบบตอบรับอัตโนมัติ

ให้ตายสิ พวกนี้นั่นอะไรกันนักหนา เจ้านายเขาจะสรวีตักกัน ฉันส่งสายตาให้คุณพี่เพื่อไล่เขาออกไปแต่เขาก็แค่ปรายตามองมานิ่งๆ ก่อนจะเหมินหน้าหนีตานี้!

“ไปพักเถอะ”

สิ้นเสียงสวรรค์ของพี่จิ้น ชายทั้งสองคนก็ยอมไปที่โตะที่จองไว้ให้แต่โดยดี กระนั้นเขาก็ยังไม่วายส่งสายตาไม่ไว้ใจมาให้ฉันอยู่ดี คอยดูเถอะ ได้เป็นบอสหญิงเมื่อไหร่นายโดนคนแรกแน่...ปีเตอร์ คิม

“นี่ร้านนี้มีพนักงานคนเดียววีโงคะ ทำไมต้องเป็นเธอมาคอยวนเวียนอยู่ตลอด” ฉันเอ่ยกับพี่จิ้นเมื่อเห็นว่าตลอดเวลาในร้านอาหารคนที่มาเสิร์ฟโตะเธอจะเป็นแม่เด็กเสิร์ฟคนนี้ตลอด

นอกจากจะต้องคอยระแวดระวังภัยจากพวกบอดี้การ์ดของพี่จิ้นแล้ว ยังต้องมาหวาดระแวงผู้หญิงคนนี้อีก พนักงานเสิร์ฟร้านนี้ไม่มีผู้ชายหรือโง่กัน หรือถ้าจะเป็นผู้หญิงก็ขอสักรุ่นบ้าได้ไหม

“ตอนนี้ทุกโตะในร้านเต็มหมดเลยคะ แต่ละคนเลยมีหน้าที่กันล้นมือดิฉันจึงต้องดูแลพวกคุณเพื่อให้ได้รับการบริการที่ดีที่สุดคะ” เธอตอบพร้อมกับพยายามฉีกยิ้มจนน่าหมั่นไส้

“แล้วทำไมต้องเป็นเธอ เปลี่ยนคนได้มั๊ย”

“คะ...”

“น้องดา ทำไมพูดแบบนั้น” ยังไม่ทันที่เด็กคนนั้นจะได้พูด เสียงพี่จิ้งก็แทรกขึ้นมาก่อน

“ก็ดาไม่ชอบสายตาที่เธอมองพี่จิ้งนี่คะ”

ฉันเห็นนะ ถึงเธอจะทำไมเป็นไม่สนใจ แต่ก็เห็นว่าอีกฝ่ายแอบมองอยู่บ่อยๆ ถึงแม้ว่าจะใช้สายตาแปลกๆ หน่อยก็เถอะ แต่มองมากก็ไม่ได้ ฉันหวัง!

“ขอโทษครับ เชิญคุณทำงานของคุณต่อได้เลย”

“คะ”

คำพูดของพี่จิ้งทำให้ฉันรู้สึกขัดใจจนต้องกลอกตามองบนพร้อมกับทำเสียงหายใจพืดพาด ใจจริงก็อยากไว้วางใจให้มากกว่านี้ถ้าไม่ติดว่ามีสายตาดูคนอื่นของใครบางคนส่งมาจากอีกโต๊ะ สายตาคู่นั้นบอกฉันว่าอย่าได้คิดมีปัญหา กับบอสของเขา

การหายเข้าครีวไปของเด็กเลิฟคนนั้นทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นมาหน่อย ใบหน้าหล่อเหลาของพี่จิ้งที่กำลังมองสำรวจไปทั่วทั้งร้านทำให้ฉันเคลิบเคลิ้ม อารมณ์ดีจนแทบจะทำตาเิ้มจ้องมองเขาอย่างล่องลอย จนกระทั่งเสียงของคนตรงหน้าได้ปลุกฉันขึ้นมาจากภวังค์

“ช่วงนี้น้องดาทำอะไรบ้าง” พี่จิ้งถามด้วยน้ำเสียงเบาสบาย

ทำอะไรบ้างจ้ะเธอ

“ก็มีตื่นมาตอนเช้า...แล้วก็ไปชดตัวที่สปาเจ้าประจำ แต่ไม่ได้ไปบ่อยหรอกนะคะ สองวันครั้งเอง” ฉันตอบพร้อมกับพยายามนึกไปด้วยว่าแต่ละวันตัวเองทำอะไรบ้าง

“ครับ แล้วไงต่อ”

“หลังจากนั้นก็ไปหาอะไรทานคะ กับเพื่อนบ้าง คนเดียวบ้าง เเหงจ้งเลยคะ” ได้จ้งหะก็หยอดพี่จิ้งเล็กน้อยเผื่อเขาจะเห็นใจ

พี่จิ้งได้แต่พยักหน้ารับรู้เบาๆ ก่อนจะถามต่อ “ช่วงบ่ายล่ะครับ”

“ช่วงบ่ายก็แล้วแต่วันคะ บางวันก็ไปทำเล็บ บางวันก็ไปช้อปปิ้ง บางวันก็เหงๆ คะ นั่งเล่นตามร้านกาแฟบ้าง ร้านหนังสือบ้าง นี่ก็คิดอยู่นะคะว่าควรจะไปเที่ยวต่างประเทศคลายเครียด”

“...”

“ไต่ห้วนก็อยากไปนะคะ...ถ้าเป็นไปได้ก็อยากไปอยู่เลย” เมื่อเห็นว่าพี่จิ้ง
นึ่งเงียบไปจิ้งเลยถือโอกาสบอกเขาทางอ้อมอีกครั้ง...น้องดาพร้อมแตงคะ

“ถ้าน้องดาไปไต่ห้วนช่วงนี้เราก็คงไม่ได้เจอกัน เพราะพี่มีงานที่ไทย”

คำว่าพี่มีงานที่ไทยของพี่จิ้งทำให้จิ้งตาโต เพราะคำว่างานของเขาเท่าที่
เคยเห็นมาไม่ได้อยู่แค่วันสองวัน อาจจะอยู่เป็นเดือน หรือหลายปี...หรือว่าพี่จิ้ง
อยากเป็นเชยไทยกันนะ

คิดดังนั้นจิ้งก็อดยิ้มกริ่มกริมให้เขาไม่ได้ แต่ก่อนที่จะประโยคสนทนาของ
เราจะได้เริ่มต่อ เสียงของมารขัดจังหวะก็ดังขึ้น

“เปิดอบไวน์แดงมาแล้วคะ”

จางสีขาวยขนาดใหญ่ที่มีเนื้อเปิดสีน้ำตาลขนาดใหญ่วางอยู่สองสามชิ้น
หนังเปิดเป็นสีน้ำตาลแดงฉ่ำมีรอยไหม้มนิดๆ รวดด้วยน้ำซอสสีออกส้มๆ ดูน่ากิน
แต่ประเด็นมันอยู่ตรงที่ใครเป็นคนสั่ง

“เอ๊ะ ใครสั่งเปิดอบไวน์แดงคะ” จันถามขึ้นด้วยความสงสัย เพราะจำได้
ว่าไม่ได้สั่งเมนูนี้ และพี่จิ้งก็ไม่น่าจะสั่งด้วยเช่นกัน

“คือว่าเป็นเมนูพิเศษจากทางร้านคะ” เด็กเสิร์ฟคนนั้นตอบกลับมาพร้อม
รอยยิ้มที่ทำให้จิ้งรู้สึกจุก

“เมนูพิเศษอะไรกัน พี่จิ้งเขาแพ้...”

“ดา พี่สั่งเอง” ไม่ทันที่จิ้งจะได้ไวยวยพี่จิ้งก็ขัดขึ้นเสียก่อน ไม่รู้คิดไป
เองหรือเปล่า แต่ทำไมจิ้งรู้สึกว่พี่จิ้งเข้าข้างเธอ แต่แล้วความคิดนั้นก็มลายหายไป
ไปเมื่อเขาเอ่ยประโยคถัดมา “อยากให้ดาลองชิมนะ”

โถ พ่อคุณของดา คงคิดว่าจิ้งอยากกินเบ็ดแต่ไม่กล้าสั่งเพราะเขาแพ้นะ
เลย คนอะไรเป็นสุภาพบุรุษ ดูเลเทกแคร์ตลอดเลย

“ให้ดาเหรอคะ” จันถามซ้ำอีกครั้งพร้อมกับยิ้มเขิน ปกติจิ้งไม่ใช่คนชอบ
กินอะไรมากมาย แต่พี่จิ้งสั่งให้แบบนี้จิ้งก็จะกินให้หมด ไม่เหลือแม้แต่ผัก
รองจาน

“ขอบคุณนะคะ ดีใจจังเลย”

ไม่รู้ทำไมถึงรู้สึกว่าการวันนี้ถูกปากเป็นที่สุด ใบน้ำนิ่งๆ ของพี่จิ้ง
เสียงดนตรีแจซเบาๆ ของร้านที่เปิดคลอ ทุกอย่างช่างลงตัว และจะดีกว่านี้ถ้าเขา

หยิบแหวนออกมาจากกระเป๋และขอฉันแต่งงาน

“พี่จิ้นจะมาอยู่ไทยอีกนานมั้ยคะ” ฉันเปิดประโยคสนทนาอีกครั้งเมื่อรู้สึกว่าได้มันเงียบเกินไป ในขณะที่พี่จิ้นเอาแต่นั่งทำคางมองฉันกินเบ็ด

“อาจจะนานครับ ขึ้นกับว่างานจะเสร็จเมื่อไหร่” พี่จิ้นตอบพร้อมกับหยิบแก้วนํ้าขึ้นมาจิบ ถ้าเขาตอบแบบนี้แสดงว่านานแน่นอน แบบนี้ยิ่งเข้าทาง ฉันก็จะมีโอกาสได้ใกล้ชิดเขามากขึ้น

“แสดงว่าเราจะได้เจอกันบ่อยๆ ใช่มั้ยคะ” ฉันถามเขาอย่างมีความหวัง ทว่า...“คงต้องนัดผ่านพี่นะครับ ตารางเวลาพี่อยู่ที่พี่ฟ”

คำตอบของเขาทำให้ฉันต้องกัดฟันด้วยความหมั่นไส้เมื่อได้ยินชื่อศัตรูตัวฉกาจ คนขวางโลก ตัวกีดกัน ไม่รู้จะใช้คำไหนกับเขาดี คนอะไรชอบขัดขวาง รู้ก็รู้ว่าฉันไม่ได้คิดจะทำอะไรพี่จิ้น แต่เขากลับมองฉันเป็นเหมือนผู้ก่อการร้ายที่จะเข้าหาพี่จิ้นพร้อมกับกระเบิดพลีชีพ จนบางที่ฉันก็แอบคิดนะว่า เขาอาจจะหวังพี่จิ้นไว้ให้ตัวเอง

หรือเขาแอบชอบพี่จิ้นเอง

โอ...โน้วว

“คุณพี่ฟอีกแล้วเหอะคะ เราติดต่อกันเองได้มั้ยคะพี่จิ้น” ฉันยื่นอุทธรณ์กับพี่จิ้น ขอความเป็นคนพิเศษบ้างได้ไหม

“คงไม่ได้ครับ”

คำตอบเย็นชาของพี่จิ้นทำให้ต้องส่งสายตาคมไปให้บอดีการ์ดสุดที่รักของเขาและพบว่าเขาก็มองมาที่ฉันด้วยสายตาไม่เป็นมิตรเช่นกัน

ความขุ่นเคืองทำให้ฉันเผลอบีบขวดซอสมะเขือเทศในมืออย่างแรงเพราะคิดว่าขวดนั้นเป็นคอของอิตาคุณพี่ฟหนั๊ง และผลคือ...

“ว้าย! เลอะหมดเลยคะ” ฉันหวีตัวร้องออกมาเมื่อรู้ตัวว่าตอนนี้ในมือเต็มไปด้วยนํ้าสีแดงของมะเขือเทศ “เดี๋ยวตามานะคะ ขอตัวไปล้างก่อน”

ฉันใช้กระดาษซับนํ้าซอสออกก่อนจะลุกขึ้น แต่มือก็ยังเหนียวอยู่ดี ให้ตายสิ เพราะตาคุณพี่ฟนั่นแท้ๆ ดินะมันไม่หกเลอะชุดฉันด้วย

“ครับ”

“ไม่ได้นะคะ!” จู่ๆ แม่เด็กเลิฟฟี่ยืนเงียบเป็นผีข้างโตะอยู่นานก็โผล่ขึ้น

มาพร้อมกับเอาตัวเข้ามายืนขวางทางไว้ เสียงดังของเธอทำให้ฉันตกใจจนสะดุ้ง
 “อะไรของเธอเนี่ย มือฉันลอะ จะไปล้าง” ฉันยกมือขึ้นมาให้เธอดูเป็น
 หลักฐาน คนยิ่งอารมณ์ไม่ค่อยดีอยู่ ยังจะมาขวางทางอีก ฉันจึงสับตบหน้าหนี
 พร้อมกับรีบเดินเลี้ยวไปอีกทาง

“กรี๊ดดด!”

มือหนาของใครบางคนจับที่ต้นแขนฉันก่อนจะกระชากอย่างแรงให้เข้าไป
 อยู่ภายใต้วงแขนของเขา กลิ่นเหล้าปนกับกลิ่นกายฉุนก็ทำให้ฉันรู้สึกแสบจมูก

“อย่าเข้ามา! ถ้าไม่อยากให้ผู้หญิงคนนี้เป็นอะไร” ชายคนหนึ่งตะโกน
 ดังขึ้นลั่นร้าน และมันคงจะดีกว่านี้ถ้าผู้ชายคนนั้นไม่ได้ล็อกคอฉันเอาไว้

ปลายมีดแหลมๆ จ่อมาที่ลำคอจนฉันรู้สึกว่ามันพร้อมจะทะลุหลอดลม
 ฉันตลอดเวลา หัวใจฉันเริ่มต้นไม่เป็นจังหวะ การหายใจเริ่มสะดุดเนื่องจากแรง
 รัดที่รอบคอ ความร้อนวูบที่โอบหน้าและขอบตาทำให้ฉันรู้สึกวุ่นวายกำลังจะไหล

ฉันยืนตัวสั่นเทาท่ามกลางสายตาของผู้คนที่มองมา ฉันไม่กล้าที่จะส่งเสียง
 อะไรรออกมาอีก ไม่กล้าแม้แต่จะหายใจแรง เพียงแค่เขาออกแรงกดมีดเข้ามาอีก
 นิดเดียวมันก็น่าจะทะลุคอของฉันไปอย่างง่ายดาย

คุณพ่อคะช่วยดาด้วย...

“ผมว่าเรามาคุยกันดีกว่า ดีมั้ย”

เสียงของพี่จิ้นทำให้ฉันอุ่นใจขึ้นมาเล็กน้อย แต่กระนั้นก็ได้ช่วยให้อะไร
 ดีขึ้นมากนักเมื่อคนบ้าคนนี้ก็กลับรัดคอฉันแน่นขึ้นไปอีก

“ไม่ฟัง! ออกไปให้หมด! ไม่ว่าหน้าไหนก็หลอกหลวงทั้งนั้น” ชายคนนั้น
 ตะโกนกลับไป

“ใครไปหลอกหลวงคุณ เล่าให้ผมฟังสิ แล้วผมจะช่วย” การเจรจาของพี่จิ้น
 ยังคงดำเนินต่อไป ตรงข้ามกับสติของฉันที่มีน้อยลงเรื่อยๆ

“ฉันรู้ พวกมันอยู่ที่นั่น” คำตอบที่ไม่ตรงคำถามบ่งบอกว่าสภาพจิตใจของ
 ชายคนนี้น่าจะไม่ปกติ ว่าแต่ ‘พวกมัน’ ที่เขาพูดถึงเป็นใคร แล้วทำไมความช่วยเหลือ
 ต้องมาตกอยู่ที่ฉัน

“คุณกำลังตามหาใคร บอกผมสิ ผมจะช่วยคุณ” พี่จิ้นเอ่ยอย่างใจเย็น

พี่จิ้นช่วยดาด้วย ฮือออ

“ผมมันโง่ โง่ที่หัวใจ โง่ที่เชื่อใจ”

ชายคนนั้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงคร่ำครวญจนจะขาดใจ ส่วนฉันก็ได้แต่ร้องไห้ในใจ ไม่กล้าขยับตัว และไม่นานฉันก็เห็นร่างของชายหญิงคู่หนึ่งเดินออกมาด้านหน้าท่ามกลางผู้คนที่ยังตื่นตะลึง แรงกอดรัดเพิ่มขึ้นอีกเมื่อชายที่อยู่ข้างกายฉันเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้น

“ดา ทำไมถึงหลอกพี่”

เสียงคร่ำครวญจากผู้ชายไว้สติดังขึ้นอีกครั้ง แล้วฉันไปหลอกอะไรเขาตอนไหนเนี่ย หน้าก็ยังไม่เคยเห็นมาก่อนเลย

อยากจะร้องให้เป็นภาษาสเปน ฮือออ

“พี่แกอย่าไปทำเขา ปลอยเขาไปเถอะ” ผู้หญิงคนนั้นบอกพร้อมกับร้องไห้สะอึกสะอื้น เวิร์กมอะไรที่ทำให้ผู้หญิงคนนั้นช็อคดาเหมือนฉันเนี่ย

“ดา กลับมาหาพี่นะ” แรงของเขาดูเหมือนจะลดลงชั่วขณะเมื่อเห็นหน้าเธอ แต่ไม่ทันไรกลับเพิ่มแรงกอดรัดมากขึ้น ปลายมิดที่คอเริ่มกดแรงขึ้นอีกจนฉันรู้สึกได้ว่ามันเจ็บและเริ่มจะมีแผล

“เพราะพี่เป็นแบบนี่ไง ดาจะไปกล้ายู่ด้วยได้ยังไง” เธอตะโกนตอบพร้อมกับน้ำตาที่ไหลเต็มสองแก้ม

ใครบอกให้ตะโกนแบบนั้น ยายบ้า!

“ปากดี!” เขาตะโกนเสียงดังลั่นพร้อมกับกระชากฉันให้เดินถอยหลังไป การขยับทำให้ปลายมิดกรีดไปตามผิวที่คอของฉัน ความเจ็บและความกลัวทำให้ฉันกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

“ผู้หญิงเลวๆ ควรจะตายไปให้หมด” ว่าแล้วเขาก็จ้องมิดขึ้นเตรียมจะแทงฉันทำได้แค่หลับตาเพื่อไม่ให้เห็นภาพตอนที่ตัวเองถูกแทง ลาก่อนนะคะ พี่จิ้น...

“อ้าก!”

เสียงร้องโหยหวนของชายคนดังกล่าวดังขึ้นในขณะที่ฉันกำลังหลับตาปี แรงกอดรัดหายไปแล้ว มิดที่จ่อคอก็ไม่อยู่แล้ว เหลือเพียงตัวฉันที่ยังลั่นเทา

เมื่อลืมตาขึ้นมาภาพที่ฉันเห็นคือบอดี้การ์ดทั้งสองของพี่จิ้นกำลังล็อกตัวชายคนนั้นไว้ โดยมีพี่จิ้นยืนมองด้วยสายตาเย็นชา

“ปล่อยๆ” เสียงไววายเป็นเขายังคงดังอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งตำรวจมาพาเขาออกไปจากร้าน เหตุการณ์จึงเริ่มสงบลง

“รบกวนทุกท่านอยู่ในความสงบก่อนนะคะ ตอนนี้ตำรวจได้พาตัวคนร้ายไปแล้ว” เสียงประกาศจากทางร้านดังขึ้นหลังจากที่ตำรวจกลับไป “ต้องขอภัยในความไม่สะดวกของวันนี้จริงๆ ค่ะ ทางร้านจะลดค่าอาหารให้ทุกโต๊ะห้าสิบเปอร์เซ็นต์เป็นการขอโทษนะคะ”

ฉันพยายามจะเบียดร่างเข้าหาพี่จิ้นเพื่อหาที่พึ่ง บอกตรงๆ ว่าฉันกำลังจะยืนไม่ไหว ขาก็ลื่น ปากก็ลื่น แม้แต่ใจก็ยังลื่นไม่หยุด

“พี่จิ้นขา น้องตกแล้ว ฮือๆ”

“มีแผลนี่ พี่ว่าน้องดาควรกลับบ้านไปทำแผลและพักผ่อนได้แล้วครับ” พี่จิ้นเซยคางฉันขึ้นเล็กน้อยเพื่อดูแผลที่คอ

“ก็ได้ค่ะ” ฉันตอบเบาๆ ตอนนี้ฉันต้องการใครสักคนปลอบใจ ใครก็ได้สักคนที่จะลูบหลังและปลอบฉัน...

“พีท ไปส่งคุณดาด้วย”

แต่ไม่ใช่คนนี่!

“ได้ครับ”

“ไม่เอาะคะ ดาอยากให้พี่จิ้นไปส่ง” ฉันรีบยกหน้าขึ้นมาประท้วงทันทีในวันที่จิตใจอ่อนแอแบบนี้ทำไมฉันต้องมาอยู่กับตานี้ด้วย ขอละมุนอ่อนโยนแบบพี่จิ้นไม่ได้หรือไง

“ดา กลับครับ” พี่จิ้นจ้องหน้าฉันพร้อมกับเอ่ยสั้นๆ แว่ตาจริงจังของเขาทำให้ฉันปฏิเสธไม่ออก

“แล้วพี่จิ้นล่ะคะ”

“พี่หิว คงต้องอยู่กินอะไรที่นั่นก่อน” คำตอบง่ายๆ ของเขาทำให้ฉันขมวดคิ้ว เมื่อก็ก็กินไปตั้งเยอะ

“คุณยังหิวอีกหรอคะ แคสเด็กก็งานใหญ่มากแล้วนะคะ” เด็กเสิร์ฟคนเดิมท้วงขึ้นเสียงสูงจนฉันต้องหันไปมอง แต่เธอก็พูดถูก เรื่องนี้ฉันเห็นด้วย

“นั่นนะสิคะ พี่จิ้นยังกินไหวอีกหรอคะ”

พี่จิ้นมองฉันยิ้มๆ ก่อนจะหันไปกระซิบอะไรบางอย่างกับคุณพีทและหัน

กลับมาพูดกับฉันอีกครั้ง

“เจอกันใหม่นะครับน้องดา”

“เชิญครับคุณดา”

เข้ากันดีเป็นปีเป็นขลุ่ย เจ้านายกับลูกน้องคุณ

“เฮอะ” ฉันสละบदनอย่างขี้ใจเล็กล่อนก่อนที่จะเดินนำออกไป แต่เมื่อเห็นหน้าเด็กเสิร์ฟคนเดิมที่ยืนเฝ้าอยู่ฉันก็นึกขึ้นได้ เธอช่วยเตือนฉันราวกับรู้ล่วงหน้าว่าอะไรจะเกิดขึ้น...ถึงจะไม่ชอบหน้าก็เถอะ

“อ้อ คุณเด็กเสิร์ฟ เมื่อกี้ขอบคุณมากนะคะ” ฉันเอ่ยขอบคุณเธอโดยไม่มองหน้า ก่อนจะปรายตาไปหาเธอเล็กน้อย “แต่ถึงอย่างนั้นคุณก็ห้ามมาทำเจ๊ะแจ๊ะกับพี่จิ้น เข้าใจมั๊ย”

ประโยคสำคัญมักมาทีหลัง...

“ค่ะ”

๓

คนไม่ใช่ในวันที่ต้องการ

หลังจากที่เดินออกมาถึงหน้าร้าน ฉันก็เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตัวเองไม่มีรถ ฉันแอบหันกลับไปมองใบหน้าที่ต่างๆ ของคนที่เดินตามหลังก่ออยู่ครู่หนึ่ง ไม่อยากไปกับเขาเลย...

ฉันตัดสินใจหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา กะว่าจะโทร. หาลุงชัย แต่ข้อความที่ถูกส่งมาจากใครบางคนทำให้ฉันเลือกที่จะลืมนึกถึงความคิดนั้น มันเป็นข้อความที่ทำให้ฉันรู้สึก... ไม่อยากกลับบ้านเลย

‘พ่อต้องไปประชุมต่อที่โรม กลับช้ากว่าที่กำหนด ไว้จะซื้อกระเป๋าไปฝากนะ’

สงสัยต้องซื้อตู้เก็บกระเป๋าเพิ่มแล้วละมัง...

“คุณจะไปไหน มีรถ?”

“ไม่มีค่ะ” ฉันตอบเขาเสียงเบา ไม่ค่อยมีอาการโวยวายเท่าไรหรอก ก่อนจะค่อยๆ หันหลังกลับไปเผชิญหน้ากับศัตรูตัวฉกาจที่ตอนนี้อยากจะขอเขาพักสักหนึ่งวัน

“ฉันก็มารอตรงนี้ครับ” เขาพูดต่อด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบก่อนจะใช้สายตาเป็นตัวบอกว่าให้ฉันไปยืนตรงไหน

“รถคุณอยู่ตรงไหนหรอคะ” ฉันถามด้วยความแปลกใจ บริเวณนี้เป็นหน้า
 รั้วของร้านที่ติดกับถนน ไม่ใช่ลานจอดรถ แล้วเขาจะไปเอารถมาจากไหน หรือ
 ว่าคุณมาตรจะขับมารับ...ก็ไม่น่าใช่ เขาน่าจะต้องอยู่กับพี่ฉันนี่นา

“เปล่าครับ”

“แล้วเราจะไปกันยังไงคะ”

“แท็กซี่”

แท็กซี่...โอโหมยากอด! ที่เคยบอกว่าจะส่งบิลิกขอยกเลิกตอนนี้เลยละกัน

“นี่หมายความว่ายังไง จะให้ฉันนั่งแท็กซี่เนี่ยนะ” ฉันส่ายหน้าพริตพริตร่วม
 กับท่าหน้าแบ่แบบไม่คิดจะเก็บอาการ เกิดมาชาตินี้รถญี่ปุ่นธรรมดาฉันยังไม่เคย
 นั่งเลยด้วยซ้ำ แล้วเขาเป็นใครมาบอกให้ฉันนั่งแท็กซี่

“ฉันไม่เคยนั่งรถอะไรแบบนี้หรือกนะ ฉันไม่ขึ้นเด็ดขาด”

“ตอนนี้ผมไม่มีรถ และผมคงไม่เดินไปส่งคุณแน่นอน”

จบประโยครถแท็กซี่สัญชาติญี่ปุ่นสีชมพูก็เข้ามาจอดเทียบบริเวณที่เรา
 สองคนยืนอยู่ ตาคูณพิทนั้นก็จัดการเปิดประตูอย่างรวดเร็วก่อนจะเอ่ยกับฉันที่
 กำลังอ้าปากค้าง

“ไม่เคยรีบขึ้น จะได้เคย” เขาพูดเสียงเรียบ ดวงตาบ่งบอกว่ากำลัง
 รำคาญฉันอยู่ไม่น้อย

“ไม่ขึ้น ไม่ไป ฉันกลับเองได้” ฉันส่ายหน้าทันที แม้จะยังไม่รู้ว่าจะกลับ
 ยังไงก็เหอะ

“บอสิให้ผมไปส่งคุณ งานของผมคือต้องไปส่งคุณ เຼียครับ อย่าให้ผม
 ต้องเสียเวลา” ใบหน้าหนึ่งๆ ของเขากำลังขู่ฉันทางอ้อมอีกครั้งว่าถ้าฉันยังดื้อดึงอีก
 เขาอาจจะต้องใช้มาตรการอะไรบางอย่าง

“ฉันไม่...”

“จะขึ้นเองดีๆ หรือให้ผมช่วยดีครับ...”

ไม่ทันที่ฉันจะได้พูดจบ แว่ตาที่เขามองมานั้นทำให้ฉันรู้สึกไม่ไว้ใจคำว่า
 ‘ช่วย’ ของเขาเท่าไรนัก วันนั้นก็เจ็บตัวมากแล้ว ฉันยังไม่อยากเจ็บเพิ่ม

“อะ...ขึ้นเอง”

“แล้วเมื่อไหร่คุณบอกว่าไม่อะไรนะครับ”

ร่างสูงขยับเข้ามาใกล้พร้อมกับมองมาด้วยสายตาที่อ่านไม่ออก อย่าให้ฉันต้องเดาใจมนุษย์จักรกลคนนี้เลย ฉันรู้ว่าเขาพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อให้ภารกิจของเขาถูกล่วง

“ฉันไม่มีปัญหา สบายดี เดินได้ และจะขึ้นรถแล้ว” ฉันตอบเสียงสั้นก่อนจะรีบซุกตัวเข้าไปในรถลิฟท์นั้นอย่างพลุกพล่าน

“ก็ดี”

ปัง!

เสียงปิดประตुरถดังขึ้นตามหลังฉันพร้อมกับร่างสูงของคนบางคนที่ยืนบิดกายเข้ามานั่งข้างๆ เขายกข้อมือมองนาฬิกาครู่หนึ่งก่อนจะหันมาคุยกับฉัน

“ช่วยบอกทางกลับบ้านคุณด้วยครับ”

“ลักร์คอนโดคะ” ฉันรีบบอกทางคนขับเพื่อไม่ให้เขาอารมณ์เสียอีกพร้อมกับมองเขาด้วยสายตาหวาดระแวง

“อ้อ ผมรู้จักครับ” คนขับแท็กซี่เอ่ยขึ้นพร้อมกับออกรถทันที

คุณพิทหันมามองฉันด้วยความแปลกใจ พี่จิ้นเคยพาเขาไปที่บ้านของฉันด้วย เขาคงงงที่ฉันไม่กลับบ้าน...แต่ในวันที่ฉันไม่อยากกลับบ้าน ฉันก็มักจะไปนอนที่คอนโดแบบนี่แหละ บางทีคนเราก็ต้องมีพื้นที่สบายใจเป็นของตัวเองบ้าง

แม้ว่าจะมีสีหน้าสงสัย แต่คุณพิทก็ไม่ได้ถามอะไรออกมา เขานั่งเงียบๆ และมองออกไปนอกหน้าต่างโดยที่ไม่ได้สนใจอะไรฉัน ซึ่งนั่นก็เป็นเรื่องที่ดี เพราะถ้าเขาหันมาฉันอาจจะต้องเจ็บตัวอีกก็ได้ ก็เขามั่นพวักบ้าพลัง บอกไว้เลยนะที่เขาเคยจับฉันกดกับพื้นนะ ฉันจำจนวันตาย

ผ่านไปเกือบสี่สิบนาทีในที่สุดแท็กซี่ก็มาจอดที่หน้าคอนโดของฉัน แต่แทนที่ฉันจะลงมาคนเดียวกลับกลายเป็นว่าตาหุ่นยนต์นั้นก็ตามลงมาด้วย

“ส่งฉันถึงที่แล้วไงคะ กลับไปสิ” ฉันเอ่ยปากไล่ทันที วันนี้ฉันไม่อยากเจอหน้าใครทั้งนั้น กะว่าเข้าไปในห้องแล้วจะไปเปิดฝักบัวใส่หัวร้อนให้ระบายนอารมณ์กับเหตุการณ์ที่เจอทั้งหมดในวันนี้เสียหน่อย และเวลาแบบนั้นก็ไม่ควรจะมีใครมาขัดจังหวะ...โดยเฉพาะตานี้

ถ้าเป็นพี่จิ้นก็ว่าไปอย่าง

“เดินนำไปห้องคุณเถอะครับ ผมขี้เกียจอธิบาย” ประโยคไร้เยื่อใยของเขา

ทำให้ฉันต้องกัดฟันเพื่อเก็บความโมโหเอาไว้ ให้ตายสิ นอกจากจะไม่กลับไปแล้ว ยังไม่บอกอะไรอีกด้วย

แต่สุดท้ายฉันก็ทำได้แค่สวดหายใจเข้าลึกๆ กำมือไว้ให้แน่น ก่อนจะเดินนำเขาไปที่ลิฟต์โดยที่ไม่สามารถปรึษาบ่นได้ ก็สีหน้าและท่าทางของเขามันพร้อมจะจับฉันอุ้มขึ้นพาดบ่าแล้วนะสิ

ประตูห้องเปิดออกพร้อมกับความอบอุ่นที่แผ่ออกมา เพราะว่าห้องของฉันมีหน้าต่างอยู่ทางทิศตะวันตก ตอนเย็นจะได้รับแสงแดดและทำให้ห้องค่อนข้างอุ่น แต่ถ้าช่วงหน้าร้อนก็จะไม่ต่างอะไรกับเตาอบมากนัก ที่เลือกห้องนี้ เพราะว่าวิวสวยดี

ฉันทวางของไว้ที่โซฟาพร้อมกับเดินไปเปิดไฟตามจุดต่างๆ ทั่วห้อง ในขณะที่คุณพิทหน้าหนึ่งนั้นยังยืนรออยู่หน้าห้อง

“คุณจะกลับแล้วใช่ไหม ไปสิ ขอคุณนะที่มาส่ง” ฉันโบกมือไล่เขาด้วยสีหน้าไม่เป็นมิตรทันที ที่ขอบคุณก็แค่พูดตามมารยาทเท่านั้น

“คอกุณมีแพล” คำพูดของเขาทำให้ฉันเผลอยกมือไปแตะที่คอ ความเจ็บที่ลึบไปก่อนหน้านี้อีกกลับมาอีกครั้ง

ร่างสูงก้าวเข้ามาประชิดตัวฉัน มือหนาเซยคางฉันขึ้นพร้อมกับจ้องมองมาที่ลำคออย่างพิลึกพิลาง การเข้าใกล้แบบไม่ทันได้ตั้งตัวนี้ทำให้หัวใจฉันเต้นเร็วด้วยความตกใจ เสียงหัวใจมันดังจนคิดว่าเขาก็น่าจะได้ยิน

น่าอายชะมัด

“แพลไม่ลึกมาก ยังอยู่ในชั้นหนึ่งกำพรว้า ไม่ต้องทำอะไรเดี๋ยวก็หายเอง แพลพวกนี้ไม่ค่อยทำให้เป็นแผลเป็นหรอก”

เสียงพูดอื่นๆ ของเขาทำให้ฉันรู้สึกบางอย่างที่บอกไม่ถูก แต่ฉันก็เลือกที่จะละเลยมันไป

“อ้อ ขอคุณที่บอก เชิญค่ะ” ฉันยังคงไล่เขาให้กลับไปเหมือนเคย แต่เขากลับเงยหน้าขึ้นมาสบตาฉันด้วยสีนํ้าราบเรียบ

“วันนี้คุณคงกลัวมาก ตอนนี้อยู่คนเดียวยังสิ้น ผมจะอยู่เป็นเพื่อนคุณ” น้ำเสียงของเขาฟังดูอ่อนโยนมากขึ้นจนฉันเริ่มรู้สึกผิดที่พยายามไล่เขาไป

คำว่า ‘อยู่เป็นเพื่อน’ ทำให้ฉันรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด มันเป็นคำที่ฉัน

ไม่ค่อยได้ยื่นเท้าไทรักใน ช่วงชีวิตที่ผ่านมา แล้วบางทีเขาก็อาจจะเป็นเพื่อนที่ดีได้ในสถานการณ์ที่ฉันกำลังต้องการใครสักคนแบบนี้

“เอ่อ...ขอบคุณนะ ที่คิดจะอยู่เป็นเพื่อนฉันนะ” เป็นครั้งแรกที่ฉันรู้สึกขอบคุณเขาด้วยใจจริง

แต่ประโยคถัดมาของเขากลับทำให้ฉันอยากถอนคำพูดทั้งหมดคืน

“ผมไม่ได้คิด บอสสั่ง”

“จะไปไหนก็ไป ฉันอยู่คนเดียวได้!”

ฉันเอ่ยปากไล่คนตรงหน้าเป็นรอบที่ไม่รู้เท่าไรของวันนี้ โดยไม่สนใจว่าประโยคนั้นจะทำร้ายจิตใจเขาหรือไม่ ก็ในเมื่อคำพูดคำจาของเขามันไม่ได้แคร์ฉันสักนิด

ใบหน้าขาวละมุนของเขายังคงเรียบเฉยเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนไม่ว่าฉันจะตะโกนใส่หน้าเขาหรือผลักเขาให้ออกจากห้อง อยากรู้จริงๆ ว่าจะมีผู้หญิงโง่ๆ คนไหนในโลกนี้โหมที่มาหลงเสน่ห์ของตานี้เข้า

ถ้ามีนะ ฉันจะบอกให้เอาบุญเลยว่าผู้ชายคนนี้นิสัยไม่ละมุนเหมือนหน้าตา!

คุณพิทไม่ได้ขัดขืนแรงผลักของฉัน เขาเดินตามแรงดันไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงประตูห้อง จึงหันกลับมาอีกครั้งก่อนจะเอ่ยขึ้น

“แน่ใจว่าอยากอยู่คนเดียว?”

อยู่คนเดียวมันก็ยิ่งดีกว่าอยู่กับนายแล้วกัน เจ้าหุ่นยนต์บ้า

“แน่ใจ”

“ไม่กลัวแล้ว?”

“ฉันไม่กลัวอะไรทั้งนั้น คุณนั่นแหละที่น่ากลัวที่สุด” ฉันสละบัดเสียงใส่เขา ก่อนจะขีดหน้าสูงขึ้น กระนั้นก็ยังสูงได้แค่ไหล่ของเขา “ออกไป ฉันไม่ต้องการใครอยู่เป็นเพื่อนหรอกค่ะ”

ปัง!

พูดจบฉันก็ปิดประตูใส่หน้าเขาทันทีด้วยความโมโห ถึงเขาจะเป็นลูกพี่ลูกน้องกับพีจิ้น แต่ทำไมถึงแตกต่างกันได้ขนาดนี้ พีจิ้นทั้งเป็นสุภาพบุรุษและอ่อนโยน ให้เกียรติผู้หญิงอยู่เสมอ ส่วนเขานะเหรออ สะกดคำว่าอ่อนโยนยัง

ไม่เป็นเลยด้วยซ้ำมั้ง

...

หลังจากขับไล่มารความสุขออกไปจากห้องได้ ในที่สุดฉันก็มีเวลาเป็นส่วนตัว ได้มีเวลาอาบน้ำจัดการตัวเอง ฉันสำรวจผิวกายพบว่ามียรอยแดงซ้ำที่บริเวณต้นแขนทั้งสองข้าง พอแตะดูก็รู้สึกเจ็บอยู่หน่อยๆ ที่บริเวณลำคอมียรอยถูกปลายมีดข่วนเป็นเส้นๆ บางจุดมีคราบเลือดแห้งกรังติดอยู่

ดูไม่จิตเลยลลดา

ฉันถูสนับแตรเป็นพิเศษ รู้สึกสะอิดสะเอียนที่ผู้ชายคนนั้นมาจับตัวฉันไว้ เห็นแบบนี้ฉันก็หวงเนื้อหวงตัวไว้ให้พี่จิ้นคนเดียวเลยนะ แล้วจู่ๆ คนบ้าที่ไหนไม่รู้มากอดรัดฉันแบบนี้ ให้ตายสิ

เมื่ออาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อย อารมณ์ของฉันก็เริ่มดีขึ้น ทั้งความกลัว ความโกรธ หรือแม้แต่ความน้อยใจมันก็หายไปจนหมดสิ้น ฉันจึงหยิบอุปกรณ์ที่อยู่ในตู้เก็บของในห้องนั่งเล่นออกมา มันเป็นอุปกรณ์ที่ฉันใช้มาตั้งแต่เด็กๆ

ถาดสี่เหลี่ยม ที่มีคราบสีติดจนล้างไม่ออก กระดานไม้ และขาตั้ง จะมีก็แค่พู่กันกับสีที่ฉันซื้อใหม่ทุกปี กระดาษสามร้อยแกรมสีขาวหม่นถูกแปะเอาไว้บนแผ่นไม้สีน้ำตาลซีดๆ เตรียมพร้อมสำหรับชั่วโมงศิลปะ

ฉันชอบวาดรูปตั้งแต่เด็กๆ ชอบเวลาที่คุณพ่อคุณแม่ช่วยกันผสมสีให้ฉัน ชอบเวลาที่พวกเขาชื่นชมรูปร่างของฉัน ฉันไม่ได้วาดรูปเก่งหรอกนะ แต่มันน่าจะเป็นสิ่งที่ฉันทำได้ดีกว่าอย่างอื่น

ใครบอกว่าคุณหนูตาทำอะไรไม่เป็น...ยังวาดรูปได้อยู่ละ

ปลายพู่กันแตะสีลงไปในกระดานที่เปียกน้ำทำให้สีค่อยๆ ไหลกระจายออกมาทีละนิด ฉันลองผสมสีไปเรื่อยๆ จนมันเกิดเป็นภาพดอกเบญจมาศสีขาวหลายสิบดอก ถึงจะไม่สวยงามในสายตาใคร แต่สำหรับฉันมันก็สวยดีนะ

ซา~

เสียงฝนกระแทกกับกันสาดของห้องดังขึ้นขณะที่ฉันกำลังชื่นชมภาพวาดตัวเองอยู่ ปกติห้องนี้ฝนไม่ค่อยข้างหนา นั่นแปลว่าข้างนอกฝนจะต้องตกหนักพอสมควร เสียงถึงลอดเข้ามาได้แบบนี้

ฉันไม่ชอบฝน ไม่ชอบเสียงฟ้าร้อง มันทำให้ฉันนึกถึงวันเก่าๆ ที่ไม่ค่อย

สวยงามเท่าไร แต่ไม่ทันที่ฉันจะได้บ่นจบเสียงฟ้าร้องก็ดังมาเป็นระลอก

ครืน! ครืน!

ฉันเริ่มมองออกไปที่นอกหน้าต่างอย่างไม่ไวใจ ท้องฟ้าสว่างวาวขึ้นมาเป็นพักๆ นั่นเป็นสัญญาณที่ไม่ค่อยดีเท่าไรนักสำหรับฉัน ที่ฝั่งสุดท้ายของฉันทอนนี้คงจะเป็นที่นอนนุ่มๆ และผ้าห่มหนาๆ แต่ไม่ทันที่ฉันจะได้ขยับตัว...

เปรี้ยง!

ฟบ!

“กรีด!”

เสียงกรีดร้องของฉันทั้งขึ้นหลังจากเกิดเสียงดังเมื่อครู่ เสียงฟ้าผ่าดังสนั่นจนกระจกห้องของฉันทันจนรู้สึกได้ แสงสว่างวาวขึ้นมาบ่งบอกว่าจุดที่ฟ้าผ่าน่าจะอยู่ไม่ห่างจากที่นี่มากนัก ในขณะที่เดียวกันไฟทั้งห้องรวมทั้งเครื่องปรับอากาศของฉันทก็หยุดทำงานทันที ร่างกายของฉันทันเทาในความมืด หัวใจเต้นระส่ำอย่างห้ามไม่อยู่

ฉันไม่ชอบแบบนี้ ไม่เอาแบบนี้

คุณพ่อขา ช่วยด้วย

สิ่งที่ฉันทำได้ตอนนี้คือการนั่งกอดเข่าเสียวๆ อยู่บนโซฟา น้ำอุ่นๆ บริเวณขอบตาทั้งสองข้างร่วงลงมามันแถมอย่างห้ามไม่อยู่

“ฮือๆ”

วันนี้อาจจะเป็นวันโชคร้ายของฉันทที่ความช่วยทุกอย่างเข้ามาพร้อมกันไม่เว้นแม้แต่ตอนอยู่ในพื้นที่ส่วนตัว ฉันไม่ชอบวันนี้เลย ไม่ชอบเลยจริงๆ

ในขณะที่สายตาเริ่มพร่าเลือนจากน้ำตาที่หลั่งออกมาไม่หยุด แสงไฟสีเหลืองอ่อนจุดเล็กๆ ก็ค่อยๆ สว่างขึ้นข้างกาย มืออุ่นของใครบางคนแตะที่บ่าของฉันทเบาๆ พร้อมกับเสียงกระซิบที่คุ้นหู

“ไหนบอกไม่กลัวไง”

“ฮือๆ” เวลานี้ฉันไม่มีอารมณ์พอที่จะอธิบายหรือต่อล้อต่อเถียงกับใคร ความรู้สึกที่อัดอั้นมาทั้งวันบวกกับความกลัวเมื่อครู่ทำให้ฉันสติหลุด

“ผมขอโทษแล้วกันที่จุดเทียนหอมของคุณโดยไม่ได้อาขออนุญาต แต่ห้องคุณไม่มีเทียนไขหรือแม้แต่ไฟฉาย” น้ำเสียงราบเรียบยังคงดังอย่างต่อเนื่อง

ท่ามกลางความมืดที่มีแสงไฟริบหรี่ แม้จะเห็นหน้าไม่ชัดแต่ฉันก็รู้ว่า
เขาเป็นใคร พื้นที่ของโซฟาข้างฉันทรงบ่งบอกว่าเขานั่งลงข้างๆ

“ฮึก...ฉัน...”

เปรี้ยว!

เสียงฟ้าผ่าดังขึ้นอีกครั้งแบบไม่ทันได้ตั้งตัวทำให้ฉันเผลอกระโจนเข้าไป
กอดคนข้างกายเอาไว้แน่นเพราะต้องการหาที่พึ่งพิง

“ฮือๆๆ”

ร่างสูงดูเหมือนจะตกใจอยู่ไม่น้อย มือไม้ของเขาเริ่มวางไม่ถูกที่ ใบหน้า
ของเขาเริ่มหันซ้ายหันขวาร่วมกับขยับตัวราวกับต้องการจะหนี ทั้งที่เคยจับไล่
เขาแบบไม่ยอติ แต่ฉันกลับต้องการเขาในตอนนั้น

“ฮือๆๆๆ อย่าเพิ่งไป ฮือๆๆๆ”

เขานิ่งไปสักพักเมื่อเห็นว่าฉันร้องให้พึมพายหนักขึ้น ในที่สุดมือหนาก็วาง
ลงที่กลางหลังของฉันด้วยท่าที่เก๋ๆ กังๆ ก่อนจะลูบขึ้นลงเบาๆ

“แค่ครั้งนี่ครั้งเดียวนะ”

เป็นเวลาหลายนาทีกว่าฉันจะกลับมามีสติอีกครั้ง และพบว่าตัวเองกำลัง
นั่งสั่นเป็นเจ้าเข้าอยู่ในอ้อมแขนของคุณพิท ฉันใช้มือทั้งสองข้างปาดน้ำตาก่อน
จะแอบชำเลืองมองเขา พบว่าเขากำลังเบือนหน้าหนีไปทางอื่น ร่างกายทุกส่วนของ
เขานิ่งสนิท แทบจะไม่หายใจด้วยซ้ำ

เพราะว่าภายในห้องยังคงมืด มีแค่แสงจากเทียนหอมเพียงน้อยนิด ฉัน
จึงไม่เห็นสีหน้าของเขว่าเป็นอย่างไร ถ้าเดาไม่ผิดก็คงเหมือนเดิมนั้นแหละ

“เอ่อ...ขอบคุณนะ”

ฉันเอ่ยขอบคุณที่เขามาได้ถูกจังหวะเวลาที่ฉันกำลังหวาดกลัวสุดขีด แต่
ไม่ทันขาดคำ เขาก็ชักแขนแกร่งกลับไปเก็บแนบสนิทไว้ข้างตัวราวกับกลัวว่าฉัน
จะเข้าไปอยู่ในอ้อมแขนเขาอีก ร่างสูงขยับหนีไปจากฉันเล็กน้อย

เฮอะ ทำเป็นรังเกียจ ฉันก็ไม่ได้พิศวานายหรอกยะ!

“ว่าแต่ คุณเข้ามาได้ยังไง” เมื่อตั้งสติได้ คำถามมากมายก็ผุดขึ้นมาในหัว
จำได้ว่าฉันไล่เขาไปแล้วนี่นา

“กตรหัสเข้ามา”

ประตูห้องของฉันเป็นแบบกตรหัส ไม่ต้องใช้คีย์การ์ด ให้ตายสิ นี่เขาแอบ
ดูลหัสเข้าห้องฉันโดยไม่ได้รับอนุญาต

“ละ...แล้วเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่” ฉันล่อล่อลักถามเขา นอกจากเขาจะ
แอบจามรหัสห้องฉันแล้ว นี่แปลว่าเขาเห็นพื้นที่ส่วนตัว ช่วงเวลาส่วนตัวของ
ฉันที่แม้แต่คุณพ่อก็ยังไม่เคยได้เห็น “เห็นอะไรบ้าง”

“ถ้านับตั้งแต่คุณเข้าไปอาบน้ำละก็...เกินสองชั่วโมงแล้วมั้ง”

“ฉันนายก็เห็นหมดนะสิว่าฉันทำอะไร” ฉันหันไปหวีดร้องใส่เขาด้วยความ
ตกใจ

คนตัวสูงยกมือขึ้นมาป้องหูเพื่อลดทอนเสียงก่อนจะเอ่ยตอบ “ดอกไม้ของ
คุณก็สวยดีนะ”

“ไม่ได้! ฉันหวงนะ ฉันไม่ให้คุณดู สภาพความทรงจำนั้นออกเตี้ยนี้!”
ฉันส่งเสียงร้องใส่เขาอีกครั้งด้วยความไม่พอใจ จะแค้นองแค่เห็นก็ได้ ฉันรู้สึก
ไม่เป็นส่วนตัว

“เฮ้อ” เขาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ก่อนจะขยับกายให้ห่างออกไปจาก
ฉันอีก “โอเคผมจะไม่จามัน แต่ช่วยลดเสียงคุณลงหน่อยนะครับ...ผมปวดหู”

“คุณกำลังบอกว่าฉันน่ารำคาญใช่มั้ย” ฉันแทบจะเต้นเร่าๆ เพราะความ
กวนของคนตรงหน้า ให้ตายสิ เขาไม่ควรจะพูดแบบนี้กับผู้หญิงแต่เขากลับ...

“ใช้ครับ มากพอสมควรด้วย”

“นะ...นาย...”

แต่แล้วฉันก็ต้องรีบหุบปากเงียบสนิทก่อนที่จะกรี๊ดออกมาอีกรอบ พร้อม
กับก่นด่าเขาในใจ ไม่กล้าส่งเสียงอะไรออกมาเมื่อเห็นภาพจริงๆ ว่าเขาหยิบผ้า
ขนหนูผืนยาวขึ้นมา ถ้าเดาไม่ผิด...เขากำลังจะปิดปากฉัน

คนใจร้าย

แต่แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อเขากลับเดินไปที่ตู้เย็นก่อนจะเปิดชั้นบนสุดซึ่ง
เป็นช่องทำน้ำแข็ง เนื่องจากไฟยังดับอยู่ฉันจึงเห็นภาพได้เพียงรางๆ แต่เสียงดัง
กุกกักทำให้ฉันเดาว่าเขากำลังเคาะน้ำแข็งออกมา และไม่นานความเย็นที่สัมผัส
บริเวณต้นแขนก็ทำให้ฉันสะดุ้งเล็กน้อย เมื่อหันไปก็เห็นว่าเขาใช้ผ้าขนหนูที่ห่อ
น้ำแข็งสองก้อนประคบบริเวณรอยแดงที่ต้นแขนของฉัน

“พรุ่งนี้คงไม่ช้ามากไปกว่านี้” เขาพิมพ์เบาๆ ในขณะที่ฉันกลับเป็นฝ่าย
นิ่งสนิท

“...”

“คุณทำอะไรเองแล้วกัน” เขาบอกพร้อมกับส่งผ้าขนหนูมาให้ฉัน

ฉันรับของจากเขาไว้แบบงงๆ ก่อนจะประคบน้ำแข็งตัวเองต่อ ความเย็น
ของน้ำแข็งทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นมาเล็กน้อย คงเพราะมันเย็นแล้วทำให้ผิวชาละมั้ง

ถุงพลาสติกสีขาวถูกโยนลงบนตักฉันในเวลาต่อมา ฉันได้แต่ก้มหน้ามอง
ถุงนั้นด้วยความสงสัย ก่อนที่เสียงของเขาดังขึ้นอีกครั้ง

“นี่ยาแก้ปวด...หวังว่าคุณคงกินยาเม็ดได้นะ”

ไอ้(*&%\$%@\$#!\$@#\$568

แต่กันต่าเขาได้ไม่ทันไร เมื่อเห็นว่าเขากำลังจะเดินออกไปที่หน้าประตู ฉัน
กลับต้องร้องเรียกอีกฝ่ายเอาไว้ เขาจะปล่อยให้ฉันอยู่ในห้องที่ไฟดับคนเดียว
แบบนี้ไม่ได้นะ

“นี่ จะไปไหนนะ”

“กลับไ้ คุณดูโอเคแล้ว” เขาตอบเสียงเย็นชาและยังคงเดินต่อไปโดยไม่คิด
จะหยุด

“ไม่โอเค ไฟมันดับ อยู่เป็นเพื่อนกันก่อนสิ”

“ได้ข่าวว่าหม้อแปลงระเบิดเพราะฟ้าผ่า ถ้าจะให้ผมอยู่ด้วยจนไฟมา ไม่
ต้องอยู่จนเช้าหรือไง”

แม้ว่าเขาจะตอบมาแบบเหนียวหนำย แต่อย่างน้อยเสียงฝีเท้าที่หายไปก็
แปลว่าเขาหยุดเดินแล้ว

“ฉันอยู่ไม่ได้” น้ำตาเริ่มปรึ้มออกมาที่ขอบตาทั้งสองข้างอีกครั้ง เสียงของ
ฉันก็เริ่มสั่น ฉันไม่ได้เรียกร้องให้เขาสงสารนะ แต่ช่วยสงสารฉันเถอะ ฉันกลัว
จริงๆ ไม่น่ามานอนวันนี้นี้เลย ถ้าอยู่บ้าน อย่างน้อยพี่สาวก็ต้องอยู่เป็นเพื่อนฉัน

“อยากได้ความเป็นส่วนตัวแต่อยู่คนเดียวไม่ได้? ย้อนแย้งจริงๆ”

ฉันได้แต่พ่ายกหน้าหนีๆ ฉันไม่อยากจะความเป็นส่วนตัวอะไรทั้งนั้นใน
เวลาแบบนี้ ใครก็ได้อยู่เป็นเพื่อนฉันที ฉันกลัว...

เกิดความเงิบขึ้นมาระหว่างเราเมื่อฉันไม่ได้ตอบคำถามของเขา ไม่รู้ว่า

เขาเห็นฉันพยักหน้าใหม่ แต่จู่ๆ เสียงฝีเท้าก็ดังขึ้นอีกครั้ง ไม่นะ เขากำลังจะไป
“ไม่เอานะ คุณจะไปไหน” น้ำตาของฉันหยดเผาะมาที่ใบหน้าทันทีที่รู้ว่า
เขาจะไปจริงๆ

“คุณบอกผมว่าอยากไปไหนก็ไป”

น้ำเสียงของเขาราบเรียบจนฉันไม่สามารถรับรู้อารมณ์ได้ แต่เขาคงโกรธ
ที่ก่อนหน้านี้ฉันไล่เขาตลอดเวลา

“คุณพิท...ที่ที่คุณอยากไปวันนี้...เป็นที่นี้ได้ไหมคะ” ฉันอ้อนวอนเขา
อีกครั้ง ได้แต่หวังว่าเขาจะเห็นใจ แต่ก็มีเพียงความเงียบที่เป็นคำตอบกลับมา

“...”

เกือบหนึ่งนาทีที่เราทั้งคู่ต่างเงียบ ฉันลึนในใจลึกๆ ว่าเขาจะเห็นใจฉัน
อย่างน้อยตอนนี้เขาก็ยังไม่ก้าวเท้าไปไหน

“คุณไปนอนเถอะ ดึกแล้ว” ในที่สุดเขาก็เอ่ยออกมา

“แล้วคุณล่ะ” ฉันถามเขา รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังเป็นเด็กน้อยติดพ่อ
ยังไม่รู้

“จะเผื่ออยู่ข้างนอกนี่จนกว่าคุณจะหลับ โอเคมั้ย”

“โอเคค่ะ แต่...”

“แต่อะไรอีกครับ”

น้ำเสียงเขาติดจะหงุดหงิดอยู่เล็กน้อย แต่วันนี้ฉันจะไม่ถือสา

“ช่วยเดินไปส่งหน่อยค่ะ มันมืด”

ไม่มีคำตอบเป็นภาษาพูด มีเพียงเสียงพ่นลมหายใจแรงๆ เพื่อระบาย
อารมณ์หงุดหงิดของเขา ก่อนที่ร่างสูงจะเดินกลับมาหาฉันแล้วเปิดไฟจากหน้าจอ
โทรทัศน์เพื่อช่วยนำทางให้

เขาส่งฉันแค่หน้าประตูห้องนอนเท่านั้น ความมืดและเสียงฝนที่ดังเข้า
มายังคงทำให้ฉันรู้สึกไม่ดี ฉันหันไปมองเขาอย่างอาลัยอาวรณ์แต่เขากลับปิด
ประตูเดินหนีไปอย่างรวดเร็ว เอานะ อย่างน้อยเขาก็อยู่ข้างนอก

ฉันซุกตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มหนา หมอนนุ่มๆ และผ้าห่มอุ่นๆ ช่วยปิดกั้นฉัน
จากเสียงที่ไม่พึงประสงค์ได้ดี ความเหนื่อยล้าสะสมของวันนี้ทำให้ฉันรู้สึกเพลีย
และเพลอหลับไปอย่างง่ายดาย...